

HIRLAP OSZTALY

MAGYAR NŐK LAPJA

IV. ÉVFOLYAM, 35. SZÁM

SZERKESZTI: PAPP JENŐ

BUDAPEST, 1942 DECEMBER 10

FOTO: ANGELO IV. VACIUTICA 34

ANGELO
PHOTOS

VITÉZ NAGYBACONI NAGY VILMCSNÉ
a m. kir. honvédelmi miniszter hitvese

Karácsonyi meglepetés

a Magyar Nők Lapja
nagysikerű könyvei

Mindenkinek értékes, kedves ajándék!

Nagy visszhangot keltettek már eddig is ezek a könyvek olvasóink körében, amelyeket ebben az ünnepi sorozatban olvasóink szíves figyelmébe ajánlunk:

1 PAPP JENŐ: KRÓNIKÁK KÖNYVE azokat a fényes emlékü rádiókrónikákat tartalmazza, amelyeket a közönség szünni nem akaró lelkesedéssel reklamált. A nyomtatásban most újra felzendülnek a híres rádiókrónikák s a nemes élmény súlyával újból hódítanak. A magyar közönség legszelebb rétegei frissülnek fel a melegsivű író, kiváló esztétikus és kritikus napsugaras derűjében, alkotó optimizmusában, mély lírájában.

2 FARKAS ISTVÁN: SANTA MARIA romantikus regényben Kolumbusz Kristóf csodálatos eseményekben gazdag felfedező útját írta meg a kitünő író. Ebben a regényben megelevenedik előttünk az az izgalmas hajóút, amelyen Kolumbusz Kristóf elindult Amerika felfedezésére. Lélekzetalállító események torlódnak a regényben, amely a zseni hibáit és erényeit oly közel hozza az olvasóhoz.

3 DÉNES GYÖRGY: ROMEO VACSORÁJA a legszenzációsabb regény a színészek mindig titokzatos, excentrikus, komédiás, ágáló életéből. Érdekfeszítően színes, elbűvölő, elragadtató világ ez. Féketlen vídám és féktelenül szomorú s azért olyan frappáns hatású, mert a kiváló író-színművész is tagja ennek a külön világnak, ahol nevetve sírnak és sírva nevetnek. Nemes eleganciával hozza az olvasó elé emberi és színészi mivoltukban regényének nem mindennapi hőseit.

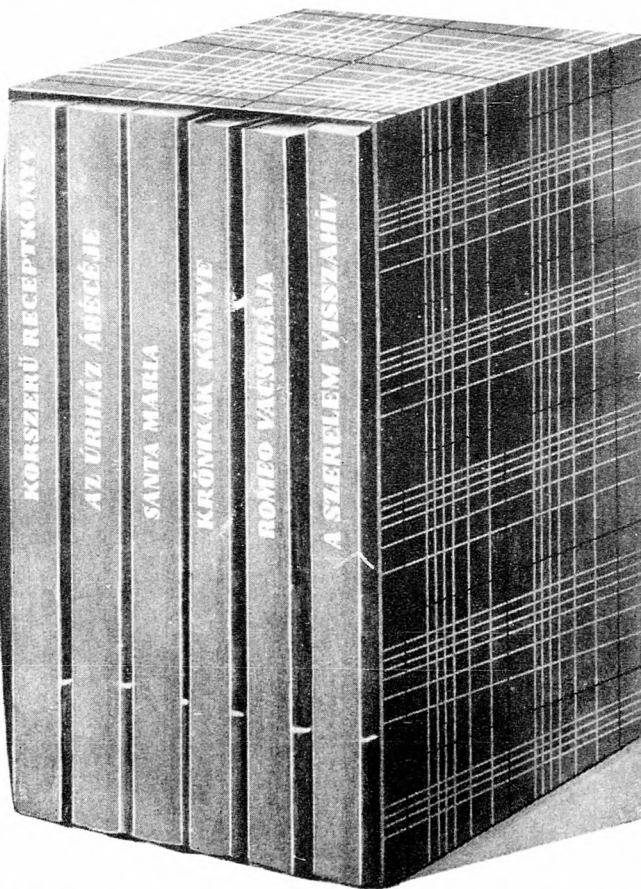
4 SZENTGYÖRGYI FERENC: A SZERELEM VISSZAHIV legújabb és egyik legszebb, mélyjelentőségű mai regénye a gazdag irodalmi sikerekben kiváló írónak. Egy fiatal svéd mérnök a hőse, aki izgalmas kártyaesetében milliókat veszít és milliókat keres munkával. Világotjáró útjában új szerelmek, új szép nők támadják meg a szívét. Egy ideális, nagy szerelem hatása alól nem tud szabadulni. Magyar kislány jósága, tisztasága, szerénysége fékezi le. Szerelem, optimizmus és romantika eposza ez a regény.

5 AZ ÜRHÁZ ÁBÉCÉJE: praktikus tanácsaival kitünő kalauz a társasági szokások, látogatás, öltözködés, fogadás s az összes társadalmi problémák útvesztőjében. Ezek az ismeretek biztos, nyugodt fellépést, önbizalmat adnak mindenkinek. Orvosi felvilágosítást találunk benne a fiatal anyák csecsemőgondozásról, táplálásról. Tanácssal szolgál az otthon berendezésében, szépítésében. Tanft háztartásvezetésre, egyszerű és tápláló ételek készítésére. Pályaválasztás kérdésében is tájékoztató. Foglalkozik konyha- és virágkertészetel.

6 KORSZERŰ RECEPTKÖNYV: 600 kítünő, kipróbált receptet tartalmaz, a mai követelményeknek és lehetőségeknek figyelembevételével. Nélkülözhetetlen minden háziasszonynak, mert sok új ételreceptjével a gyakorlott háziasszonynak is nagy segítség. A kevésbé gyakorlott fiatalasszonynak megbecsülhetetlen segítségkőzhöz jutnak e könyv által. Nélküle nem egyszer akadnának fenn főzési gondjaik között.

A nagy gonddal kiválogatott 6 darab könyvet képpen is bemutatjuk. Az ünnepi ajándékozás hangulatát fejezi ki a finom, izléses, színes könyvtok, amibe ezt az irodalmi sorozatot elhelyeztük.

A jó könyvvel nincs értékesebb ajándék, mert ez mindent pótol, amire a mai viszonyok között a szellem kielégítésére még fokozottabban van szükség. Nemcsak pihentető és szórakoztató, de kiemeli az embert a hétköznapi súlyos gondjainak terhei közül. Igazi örömet szerző meglepetést karácsonykor, az ajándékozás legmelegebb ünnepén csak könyvvel szerethetünk a hölgyeknek, akik szellemileg olyan közel állnak ma is az irodalomhoz, mert ők maguk is, mint ihletők, vesznek részt a művészek alkotásaiban.

Ugy érezzük, hogy az ismertetett hat kítünő könyvre minden családban nagy szükség van és amikor ezeket választottuk ki karácsonyi ajándékkul kedves olvasóinknak, hisszük, hogy jó szolgálatot tettünk vele. Ezt vásárolják kedves hozzátartozóinknak, ismerősöknek, barátainknak, mert nemcsak ajándékot adnak, hanem örömet is szereznek vele, akít ebben az értékét jóval meghaladó ajándékban részesítenek.

A 6 darab értékes könyv, szép tokban rendkívül kedvezményes áron portó-költséggel együtt 8 pengő 50 fillér.

MAGYAR NŐK LAPJA

V. EVFOLYAM 35. SZÁM

BUDAPEST, 1942 DECEMBER 10

SZÉPIRODALMI, TÁRSADALMI, DIVAT, KÉZIMUNKA ÉS HAZTARTÁSI FOLYÓIRAT

Megjelenik havonta háromszor: 1-én, 10-én és 20-án.
Postatakarékpénztári csekkiszámla: 20.334. Előfizetési ár:
egész évre 26.40 pengő, fél évre 13.20 pengő, negyed évre
4.60 pengő, egy óra 2.20 pengő. Egyes szám ára 88 fill.

SZERKESZTI

PAPP JENŐ

Németországban, Svájcban és Olaszországban: egész évre
33 pengő, fél évre 16.50 pengő, negyed évre 8.25 pengő
Amerikában 1 évre 44, fél évre 22 pengő. A lap egy ne-
gyedévénél rövidebb időtartamra nem rendelhető meg

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: BUDAPEST, IV., FERENCIEK-TERE 7, II. EMELET 6. AJTÓ. TELEFONSZÁM: 18—73—42
FIÓKKIADÓHIVATALOK: KOLOZSVAR, KAZINCZY-UTCA 15, DEBRECEN, KONDOR-UTCA 19, SZEGED, BARÓ JOSIKA-UTCA 4
SZABADKA, PRAGAI HID-UTCA 56, ÚJVIDEK, JOKAI-UTCA 31, MISKOLC, GHILLANYI-UTCA 13

Aranyat, tömjént, mirhát

IRTA KÁRPÁTI AURÉL

Ne rázd kételkedőn a fejed: vannak még a karácsony körül misztériumok. S ha magadba tekintesz, nyilván te is megtalálod őket, valahol emlékeid mélységében. Igaz, a nagy legendák kora rég lezárult. De kis legendák azért tovább-születnek és a messi, elhagyott gyermekkorból úgy ragyognak elő karácsonytájt, mint az aranyfüstös diók a kigyúló emlékezés színes gyertyáinál.

Ez is ilyen régi legenda. Azok közül való. Ádvent ünnepváró csendje nehezdedt a vastag hősipka alatt melegedő iskolára. A füledt teremben Csollák, a pepitaurhás, ayurga cigánygyerek, az osztály „vigyázója” sillabizálva olvasta Röder Alajos *Kis Képes Bibliájából* a feladott leckét: „És jövének akkor hozzá a Három Királyok, ajándékul hozván Neki aranyat, tömjént és mirhát...” Utána karban zúgtuk valamennyien: aranyat, tömjént és mirhát. Maczonka tanító úr pedig megelégedetten bólintott rá a zöld asztallap fölött. Mintegy helyeselve a szép, világos, tömör szöveget, miközben féelmes, sárga nádpálcaja csendes-szeliden koppantotta a taktust: aranyat — tömjént — és mirhát... Egy héttel karácsony előtt már mindegyikünk hadarva tudta „kivülről” a Napkeleti Bölcsék csodálatos történetét. Tudtuk a titokzatos, útmatott csillagot, tudtuk Gáspárt, Menyhértet és Boldizsárt, s vándorlásukat a puszta, idegen országokon keresztül. Tudtuk az aranyat, amely mostanában is o'yan drágairitka kincs és tudtuk a tömjént, amely illatos füstöt árasztva izzik a vasárnapi nagymisén. Minden tudtunk, csak épp a mirhával akadunk meg egy kicsit. Mi az a mirha? Állat, növény, ásvány? Enni inni, avagy csak nézegetni való holmi? Sejtelmünk se volt róla. A hét minden napján komoly megbeszélések estek erről tízpercben — minden eredmény nélkül. A mirha titka se-

hogy sem akart tisztázódni. Mibenléte nem derült ki, senki se tudott felőle semmi bizonyosat mondani. Egyedül Csollák állította merész határozottsággal és makacs konokul, hogy a mirha — báránybőről van. De csak kevés hívője akadt. Főképp azért, mert a további részleteket illetően bölcs óvatossággal elzárkózott minden megnyugtató felvilágosítás elől. Így következett el az utolsó előadás a karácsonyi vakáció előtt. Havas-ködös délután volt. Én már alig bírtam magammal. Három óraor — szünet alatt — az osztály ált.ános helyeslése közben vakmerően kijelentettem, hogy ma véget vetek a gyötör bizonytalanságnak. Egyszerűen megkérdem a tanító úrtól: mi az a mirha? Az egész terem izgalomban parázslott. Maczonka tanító úr bejött, leült az asztalhoz s ugyanúgy, mint máskor, magyarázott, majd felettetett. De senkise figyelt rá. Ez volt az utolsó óra. Éreztem, hogy minden padból felém nyúlóznak a kíváncsiságban még vékonyabbra nyúló gyereknnyakak. Engem, csak engem lesnek, sürgetnek és sütnék mind a perzselő pillantások: mi lesz?

Kinn, a szomszédos templom tornyában az óra háromnegyed-négyet ütött. Mely kondulása megremegtette az abakokat és a szíveket. No most, Már csupán egy fertyályóra volt hátra. Elérkezett a nagy pillanat, a végső alkalom. S én csak nem bírtam elszánni magam a hősi cselekedetre. Mikor a szó már-már ott lebegett izgalomtól kiszáradt nyelvem hegyén, mindannyiszor valami görcsös szorítás nehezedett torkomra. Elfulladásom és egyetlen árva hang ki nem jött a számon. Az idő pedig telt, múlt, a percek ijeszítő gyorsasággal rohantak. Végzetesen, megállíthatatlanul.

Végre, minden erőmet összeszedve, hirtelen felnyújtottam kezemet. Két ujjammal

— ahogy jelentkezni szokás — szaporán billegtettem.

Maczonka tanító úr kissé bosszankodva hagyta abba a főnévi igenév magyarázatát. — Nna, mit akarsz? — kérdezte szigorúan. Felálltam. A szívem kalapájva verte bordáimat. De most már nem lehetett meghátrálni. Nagynehezen kinyögtem hát: — Tanító úr, kérem, mi az a mirha? Maczonka tanító urat láthatólag meglepte a váralan kérdés, amely ilyen zavaróan szakította félbe tanulságos nyelvi magyarázatát. Egyszerre elmosolyodott. Lassan, megfontoltan sodort egyet fekete bajuszán, aztán hátradólt a székén. Az osztály haalós csendben, remegve figyelt. Maczonka tanító úr kinyitotta a száját. Fehér fogai elővillantak a sötét bajusz árnyéka alól. Most....

Am, abban a pillanatban a folyosón megszólalt az előadás végét jelző csengő. Maczonka tanító úr kinyitott szája erre hirtelen becukodott, még mielőtt hangot adhatott volna. Nyilván azt gondolta: letelt az óra, kár tovább minden felesleges szóért. Főállt, keresztet vetett s elkezdte az esti hálaadó imát:

— Én Istenem, maradj velem...

A mirha titka megoldatlanul maradt ránk tovább. Sohase tudtuk meg: mi az? — pedig milyen közel voltunk már hozzá. Másnap megkezdődött a karácsonyi vakáció és a vele együtt-sűrűsödő feledés, amely örökre eltakarta előlünk a Három Királyok harmadik ajándékát. S bevallom: ma sem tudok sokkal többet a mirháról — a nevével. Megnézhetném ugyan a lexikonban, vagy szótárban: de minek? Maradjon meg továbbra is rejtelmes titoknak, a maga izgató ismeretlenségében.

Igy legalább nem foszlik szét a legenda ezüstköde körülötte. Tovább csillog és ragyog, mint angyalhaj a karácsonyfán.

Zsandár új gazdát talál

Ejféltájban valami testetlen rém jelent meg a tanya fölött. Zsandár, a farkas és komondorkeverék, minden ízében reszkette, felborzolt szőrrel ült a küszöb előtt és hosszán, keszerve felülvilított a holdra, melynek fényes tárgyán furcsa alakok kavargottak. Egy álmából felvert madár keringve csapdosott az udvaron álló hársfa körül, az akolban fölriadtak a juhok. Az ümteni jegenyefák levelei különös titkokat sugtak egymásnak. A juhok később elcsendesedtek, de Zsandár nyugtalan-sága egyre nőtt. Már nem ugatta a holdat, az ajtót kaparta vad igyekvettel és vonítva hitva segítségül gazdáját, Bede bácsit, az öreg juhászt, aki a házban aludt, de Bede bácsinak halálának nagy oka volt, hogy ne válaszoljon a hívásra. Furcsán megfeketedett arccal lögött a kamrában, a mestergereándóhoz erőstített kötélen. Csizmás lábai alig egy arasznyira voltak a földtől és amikor Zsandár erősebben verte az ajtót, szinte meghimbálódott a levegőben. Hajnaltájban egy falubeli székeser figyelmessé lett Zsandár különös viselkedésére és minden kitudódott. Az öreg Bede juhász felkötötte magát. Pár nappal előbb a városi kórházban járt a gyomra miatt. Az ispotályban adtak neki valami orvosságot, de nem bízták semmi jóval. Valaki talán azt is elárulta, hogy erre a betegségre nincs gyógyszer. Nem tudott okosabban határozni: szép csendesen itthagyta az életet. Bede bácsit elföldelték a temető szélén, a tanyaúra pedig új juhász jött, új kutyával. Zsandár szegény mehetett, amerre jónak látta, illetve amerre kergettek. Mert Csoma János, az új juhász, még a jurkósbotját is utánavágta, amikor Zsandár nem akart magától elmenni.

A jurkósbot gerincén érte Zsandárt és az ütés meglehetősen sajnott, de ezt jóformán észre se vette. Változhatatlannak látszó világrend omlott össze a kutya világában. Ebből a világból csak egyetlen igazi hatalmasságot fogadott el eddig maga fölött valónak: Bede bácsit, a vén juhászt. Most a tapasztalatok gyorsan megtanították, hogy a legkisebb kétlábú lény is külön, mint ő, hiába vannak csontörölő fogai és hiába érzi a hatalmas erőt izmaiban. Már megverték és elkergették, mégse gyűlölte igazán bántalmazóit, csak mérhetetlenül zavart volt. Nem tudta, hova forduljon, merre vegye útját. Homályosan feltűnt emlékezetében gazdája ráncoktól barázdált, sovány arca és fekete szeme, amely anyyi jószágolt sugárzott, hogy Zsandár nem győzte ezt a szeretetet nézéssel viszonzani, a farkát is csóválni kellett hozzá. Ott volt, amikor az öreg betették a föld alá, abban reménykedett, hogy majd később ki-

kaparja, de a temetőcsősz mérgesen rákiabált a falusi gyerekek elkergették. Így nem mert most se visszafordulni a temető felé, inkább csak céltalanul kódogort a mezőkön át, később egy erdőn keresztül, ahol még sohase járt. Szürkés szőre, amelyet farkas apjától örökölt, felborzolódtatva a gazdátalanság, reménytelenség és éhség megpróbáltatásában. Két nap óta nem evett és a gyomor követelni kezdte jogait. Nem tudott magának számot adni érzéseiről, de kimondhatatlanul vágyódott emberi társaság után. Valahogy sejtette, hogy amit emberek rontottak el, azt csak emberek tehetik jóvá. Zsandár nem alkotott magának tiszta képet vágyairól, mégis új gazda felé igyekezett az erdei bozótban. Hogy csikorgó éhségét valahogy lecsillapítsa, rengeteg vizet ivott egy kis patakából, amely az erdő túlsó szegélyén szaladt. Felfrissülve átgázolt a vizen és egy mezőre került. A nagy köves térség túlsó szélén sok házat látott, sokkal nagyobbakat, mint amelyben ők laktak Bede bácsival. Zsandár úgy érezte, hogy jó helyen jár; ahol sok háztető van, ott sok ember lakik és talán megtalálja közöttük az új Bede bácsit is, aki megsimogatja majd a fejét és megvakargatja a füleit.

Már majdnem leszállt az este, amikor elérte a város legszelebbi házait. Egészen kint, magas kerítéssel körülvett, óriási fátelp komorodott. A kapu azonban még nyitva volt, mert deszkákkal megrakott szekér jött ki rajta a kövezett útra. Zsandár szimatolva; behúzott farkokkal beosont a telepre és mindenekeztől körül nézett valami biztonságos hely után, amely alatt kipihenheti magát. A szabályosan feltornyozott farakások között talált is egy fedett üreget, amelyet néhány eléregcsúszott deszkaszál ereszszerűen védett az eső és szél ellen. Itt összekuporodott és aludt egy keveset. Mire fölébredt, sötét éjszaka volt. Zsandár kimászott fedezékéből és megfontoltan deszkarakástól deszkarakásig haladva, elindult élelmet keresni. Nem kellett sokáig szimatolnia, egyszer csak egy ház elé került, amelynek egyik ablakából világosság áradt. A félig nyitott ajtón át nagyszerű étel-illat csapta meg a kutya orrát. Nem tudott ellentálni a vágyának és így inkább csúszva, mint járva, beosont valami sötét előszoba felé, ahonnan belátott a világos szobába, amelynek asztalán azonnal felfedezte a nagyszerű szagok forrását. Zsiros, gyűrt papírban egy nagy darab májashurka fejkűd az asztalon, mellette egy karéj kenyér és zöldséppaprika. A szobában nem tartózkodott senki: a telepőr valószínűleg esti körútját végezte, melótt hoz-

zálatot volna vacsorájához. Zsandár gyomra hatalmasan megkordult. Két hatalmas macská az asztal lapjára helyezte, elkapta az asztalról a hurkát s zsákmányával kihátrált a sötétbe. Volt annyi esze, hogy nem a helyszínen fogyasztotta el a vacsorát. Némi lelkiismeret-furdalása azért mégis volt: amint a hurkát a gyomrában érezte, aggodalmasan felfigyelt. nem hall-e valahonnan közelről lépteket... aztán álomra hajította fejét.

Egy-két túlbuzgó kakas már kukorékolni kezdett, amikor Zsandár hirtelen fölnesselt álmából. Közvetlen a szomszéd deszkarakás mögött elfojtott suttagást hallott. A szavakból persze semmit sem értett, de a hangban volt valami vízjelző.

— Amikor elmegy melletted, hátulról leütöd... Vigyázz, hogy ne csaphasson lármát! Ha nem ájul el azonnal, betömőd a száját ezzel a rongydarabbal... Én azalatt az irodában dolgozom... Ha minden rendben van, utánam jössz... ha baj van, fűtölj... —

— Bízad rám — dörmögött a másik. — Nem az első munka, amit együtt csinálunk.

Valaki lábujjhegyen elúvozott a deszkák mögül, de egy ember ottmaradt. Zsandár tisztán hallotta leégését, de orrával is érezte, hogy közelében emberi lény tartózkodik. A saját csinyjéről már rég megfeledkezett, de az ősi ösztön megsúgta neki, hogy itt valami gaszág készül és tompán, mintha nem is belőle, hanem a föld mélyéből jönne, morogni kezdett. A leelkedő ember a farakás mögött, szerencsére nem hallott semmit. Így tartott ez pár percig Zsandár izmait feszítette a növekvő indulat, amelynek magyarázata teljesen rajta kívül állt, de egyre jobban érezte, hogy neki itt most mindjárt cselekednie kell. Egyszerre csak csizmák léptek kopogását hallotta. Kop... kop... közeledtek a lépések... A kutya hasoncsúszott előre. A holdvilágban bekecses alak látott közeledni. Az ismeretlen nyugodtan lépkedett és Zsandár érezte, hogy aki így jár, annak rendben van a szénája. A futó alakok iránt mindig érzetelen ellenszenvet érzett. Aki fut, annak valami nyomja a lelkiismeretét. Sokszor megtörtént, hogy egy futó embernek utána is kapott. Bizalommal figyelte a közeledőt, de csendben maradt, mert azért mégis csak ismeretlen volt. Hagyta, hogy elmenjen mellette. De amit a bekecses három-négy lépéssel elhagyta már, a szomszéd farakás mögül hirtelen előugrott egy alak és bunkóit felkapta, le akart csapni a gyantulán emberre.

A lendület azonban abbamaradt, mert Zsandár már rajta volt. Hatalmas fogait belevágta a rossz szándékú ember nyakába és lerántotta a földre.

— Hej, a mindenit! — mordult fel a meglepett gonosztevő és megpróbált szabadulni. Zsandár azonban teljes súlyával ráfeküdt.

A telepőr megdöbbenve meredt a különös csoporra. De nem azért volt ember, hogy a követet kező percben meg ne érte a helyzetet. Segítségért kezdett kiáltozni. A sarokról futólépésben jött egy rendőr. Ugyanekkor a kértésen átvette magát egy fátalemerk és eltűnt a külváros sikátoráiban.

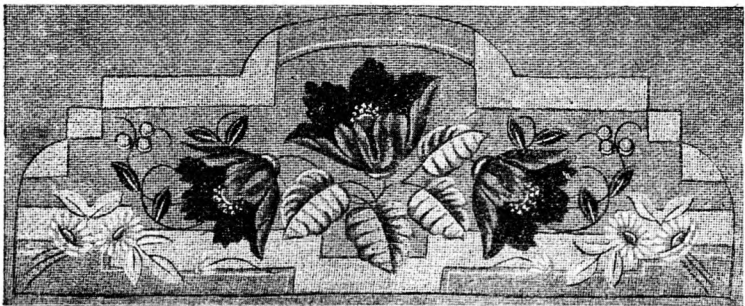
Később, amikor a tényállás tisztázására került a sor, a gonosztevő mindent elmondott.

— Ez a kutya honnét került ide? — kérdezte a rendőr.

— Nem tudom — mondta dühösen a rabló. — Egyszerre csak a nyakamba harapott és a földre rántott.

— En se láttam mostanáig — vallotta a telepőr, — de annyi bizonyos, hogy megmentett az életemet. Meg is tartom, ha már a jó Isten ideküldte hozzám.

Később, amikor a nagy igazalom után vissza ment a kutyával az irodába, hirtelen eszébe jutott valami az új gazdának: az ördög vinyen el, mondta, nem te etted meg a vacsorámat? És gondolkodott egy pillanatig, megfenyítette érte? De aztán elnevette magát és gyengéden vakarni kezdte Zsandár füleit.

Gobelia diszpárasn ágyközépé. Gyapjűfőnáll dolgozzuk, izés szerint montírozuk

JÓL MENT-E FÉRJHEZ IBOLYA?

Irta Izsák-Gyarmathy László

— Ki az a lány? — kérdezte a balatonmenti vasútállomás vendéglőteraszán egyik fiú a másiktól.

— Pertzel Ibolya.

— Gyönyörű lába van! És a haja. Ismered?

A másik bólintott:

— Szörnyeteg.

— Hogy érted?

— Jelesen érettségizett most tavasszal, azután itt nyaralt. Udvaroltunk neki jónehányan. Hívtuk uszonnázi, táncolni, vitorlázni. Rettenően vetékedtünk érte s egyszer csak a vízparton, ahol körülültük és ő behúnnyt szemmel hanyattfekve a napfényen mozdulatlan arccal hallgatta a duruzsolásunkat, a rajongásunk izgatott szavait, felállott a homokból, ránkézett és azt mondta: „Nézzék, kislány, hagyjanak engem most már békében, én férjhez akarok menni valakihez, tudják, hogy házam, ragyogó lakásom legyen és utazhassam! Maguk még kezdők, mit nyujthatnának egy lánynak, aki feleségül vesznek?!...” Ezt mondta, megfordult és otthagyt bennünket.

— Ilyen biztos magában?

— Érts meg, nem csak csillogó szép, de ezt ő hideg, számító fejfel tudja is és halálosan elszánt, hogy érvényesítse... Hidd el, ez a lány olyan partit csinál, amilyet akar. Csak éppen egyhez nincs bátorsága, ahhoz, hogy feleségül menjen egy magunkfajta fiatalemberhez és feláldozza szépségét és fiatalágát egy szerény, spórolós, sok mindentől lemondó, kezdő életben, még ha a szerelem várna is ott rá...

Ezek után kövessük Ibolyát, akit híneket hívtak mindenki, mivel ez a név jobban illett hozzá s most az éppen sutorogva beguruló vonatról segítette le egy fiatalasszony-barátnőjét.

— Róla mit tudtál meg? — kérdezte Ibi.

— Rettenő gazdag. Egy acélgyár vezérigazgatója. Nőlen, nem is volt még nős. Konok agglégény... A legjobb társaságokba jár...

A nyaralóhelyen tartózkodó úrról volt szó, akit Ibi néhányszor látott, amint a legfinomabb szálloda előtt kiszállt feketelakk és krómikkel szegélyezett autójából. Ibi megfigyelte, hogy a portás hatalmas pocakjait megbazudtolóan hajlott meg előtte. De a csontosorrú vezérigazgató már észre sem vette ezeket a hajlongásokat, épp úgy, amint Ibit sem vette észre a sétányon, mikor a leány a fiúk karéjában jött a strandról. Hát a fiúkkal már leszámolt, most egyedül van, szemben ezzel az emberrel — érezte e pillanatban Ibi.

— Szóval, Vedres Emilnek hívják és elszánt agglégény... — mondotta a barátja után és összehunyorított szemmel nézett a messzegebe. Olyan volt az egész újra, mint egy nehezebb érettségi tétel, amihez éles, biztos ész kell. Szinte már látta egy elképzelt bizonyítványkönyvecské lapján a megszokott, egyhangú bejegyzések között: házasságból... jeles.

— Mit akarsz csinálni? — kérdezte izgalommal a barátja; mert bizony vannak ilyen aszszonybarátnők, akik a még leány ismerőseik kalandjából akarják megszerezni a maguk számára mindazt a perzselő izgalmat, amelynek tűzét a saját házasságukban elmulasztják megcsujtítani. — Nem tudsz vele megismerkedni! Az ilyen gazdag embernek barátai vannak.

— Ne félt engem! — mondta Ibi. Még aznap délután körültekintő gondallal felöltözött a pettyes tüllruhájába, amelynek ráncái úgy sejtették beteljesedett fiatalágát, mint az erdő illatos homálya a jóízű vadat, — és elment a

finom hotelbe. Vedres Emil szobájának számát kérdezte a molett portástól, de a vezérigazgató előző este elutazott. Ibi ott állt a hallban látványos, csábító és értelmetlen fiatalágával, vállára omló dús hajával. Hafazefel a sétányon találkozott a fiúkkal, akiket multkor ott hagyott. Olyan szép volt a nyulánk lány a repülő pettyes tüllruhában, hogy a fiúk tág szemmel megálltak. De Ibi csak a leckét látta maga előtt: a vezérigazgatót és kikerülte az ábrándos képű fiúkat.

Hazasiöttet a szerény bérvillába, ahol szülei polgáriiskolai tanár szabadságának. Ibi másik szobába vonult és levelet írt a vezérigazgatónak. „Kedves vezérigazgató úr! Egy kiló bombonba fogadtam a barátimmal, hogy október 9-én, a tizenkilencedik születésnapomon maga is nálam lesz vacsorán. Nagyon szeretem a finom cukrot, tehát komolyan kérem, jöjjön el, hálássá tesz vele.” Hogy a vezérigazgató ne tartsa a dolgot ugratásnak, kivágta a telefonkönyvből a papa nevét: Pertzel Oszkár polgáriiskolai tanár... alatta a cím és telefonszám. Ibi ragyogó ésszel kiszámította, hogy a papa neve és címe a polgári otthon bensőségével és tisztaságával övezi az ületét. A kis szület papírost ráragasztotta a levélpapírra, és a kölnijéből belecseppentett és leszárta a levelet.

— Ibi, gyere vacsorázn! — szólt be hozzá az anyja. — Kinek írsz levelet?

— Igazán, nem szólj bele, anyám — válaszolta fanyarul a lány.

— Nem szólhatunk bele, hogy kivel levelezel? — toldotta meg kicsit félénken a tanár.

— Nem — válaszolta Ibi egyszerűen, indulat nélkül. — Jobb lesz így. Higgyétek el.

— Vajjon miért lenne jobb? — emelte fel hangját az apa.

— Mert ti nyárspolgárok vagytok és én nem leszek az. Színházban és moziban középpenge helyre járni, túlsokba ne kerüljön! Egy cipőért átszaladgálni a városban, hol olcsóbb! Unom már ezt. Kölcsonkönyvtárból olvasni összepiszkolt, pecétes könyveket, mert minek megvenni. Taxival nem lehet járni, mert mi nem úgy állunk. Mindig lealkudni valamit, minden nap lealkudni két pengőt vagy egy bator érzést az élethől. Hát nem alkuszom. Nem. Nyugodtan mondta, biztosan.

— Mit akarsz hát csinálni? — kérdezte a tanár már a vonaton, útban Pest felé.

— Majd megtudjátok, ha szükséges — felelte Ibi. És a szülőknél olyan érzsűk volt, hogy ennek a lánynak az élete most már épp any-

nyira-tóluk függetlenül rohan, mint ez a vonat: mert olyan erőszakos. A szülők — mint sajnos olyan sokan a szülők — azért, hogy elvesztették kezükből az eszes, erőszakos lányuk életének gyepőljét, azzal vizgasztalódtak önmagukban, hogy legalább okos és szép gyermeket hoztak a világra.

A levél elment a vezérigazgatónak, néhány napra rá Ibi kapott egy kiló kiváló minőségű bombont. „Erre volt szüksége, tehát küldöm” — írta mellé Vedres Emil. A lány felbontatlanul visszaküldte az egészét és a póstai szállítólevélre ideges, sietős betűkkel írta: „Öszinte kérték magát valamire és nem tette meg. Ne haragudjék, hogy zavartam.”

A vezérigazgató elolvasta, nevetett, aztán kicsit felduhósodott. Mit föltényeskedik veie ez a tizenkilencedes lány? Azután elfelejtette az egészét.

Télen az acélműveknél női munkaerőt kerestek az igazgatói irodába. Ibi is jelentkezett, de ő ebben az ügyben egyenesen a vezérigazgatóhoz akart bemenni, hogy beszéljen vele. A titkár nem engedte be. Ibi kiabálni kezdett a titkárral, leszárta a sárga földig, azután hangos sírással becsapva maga mögött az ajtót, eltávozott. A zajra kijött Vedres Emil. Még megpillantotta a kirohanó, nagy hullámshajjú, sírórosos leányt.

— Ki volt ez?

A titkár megmondta a nevet: Pertzel Ibolya. A vezérigazgató elgondolkodott. Aztán eszébe jutott a bombonos leány, de most már hozzáadta ehhez a meglehetősen bosszantó emlékekhez ezt az új látványt is: ahogy a kékfekete sok hajával az előbb kilobbant az ajtó...

Felhívta telefonon.

— Mit óhajt? — szólt a kagylóba Ibi hidegen. A vezérigazgató elgondolkodott. Aztán eszébe jutott a bombonos leány, de most már hozzáadta ehhez a meglehetősen bosszantó emlékekhez ezt az új látványt is: ahogy a kékfekete sok hajával az előbb kilobbant az ajtó...

— Ibi, gyere vacsorázn! — szólt be hozzá az anyja. — Kinek írsz levelet?

— Igazán, nem szólj bele, anyám — válaszolta fanyarul a lány.

— Nem szólhatunk bele, hogy kivel levelezel? — toldotta meg kicsit félénken a tanár.

— Nem — válaszolta Ibi egyszerűen, indulat nélkül. — Jobb lesz így. Higgyétek el.

— Vajjon miért lenne jobb? — emelte fel hangját az apa.

— Mert ti nyárspolgárok vagytok és én nem leszek az. Színházban és moziban középpenge helyre járni, túlsokba ne kerüljön! Egy cipőért átszaladgálni a városban, hol olcsóbb! Unom már ezt. Kölcsonkönyvtárból olvasni összepiszkolt, pecétes könyveket, mert minek megvenni. Taxival nem lehet járni, mert mi nem úgy állunk. Mindig lealkudni valamit, minden nap lealkudni két pengőt vagy egy bator érzést az élethől. Hát nem alkuszom. Nem. Nyugodtan mondta, biztosan.

— Mit akarsz hát csinálni? — kérdezte a tanár már a vonaton, útban Pest felé.

— Majd megtudjátok, ha szükséges — felelte Ibi. És a szülőknél olyan érzsűk volt, hogy ennek a lánynak az élete most már épp any-

nyira-tóluk függetlenül rohan, mint ez a vonat: mert olyan erőszakos. A szülők — mint sajnos olyan sokan a szülők — azért, hogy elvesztették kezükből az eszes, erőszakos lányuk életének gyepőljét, azzal vizgasztalódtak önmagukban, hogy legalább okos és szép gyermeket hoztak a világra.

A levél elment a vezérigazgatónak, néhány napra rá Ibi kapott egy kiló kiváló minőségű bombont. „Erre volt szüksége, tehát küldöm” — írta mellé Vedres Emil. A lány felbontatlanul visszaküldte az egészét és a póstai szállítólevélre ideges, sietős betűkkel írta: „Öszinte kérték magát valamire és nem tette meg. Ne haragudjék, hogy zavartam.”

A vezérigazgató elolvasta, nevetett, aztán kicsit felduhósodott. Mit föltényeskedik veie ez a tizenkilencedes lány? Azután elfelejtette az egészét.

Télen az acélműveknél női munkaerőt kerestek az igazgatói irodába. Ibi is jelentkezett, de ő ebben az ügyben egyenesen a vezérigazgatóhoz akart bemenni, hogy beszéljen vele. A titkár nem engedte be. Ibi kiabálni kezdett a titkárral, leszárta a sárga földig, azután hangos sírással becsapva maga mögött az ajtót, eltávozott. A zajra kijött Vedres Emil. Még megpillantotta a kirohanó, nagy hullámshajjú, sírórosos leányt.

— Ki volt ez?

A titkár megmondta a nevet: Pertzel Ibolya. A vezérigazgató elgondolkodott. Aztán eszébe jutott a bombonos leány, de most már hozzáadta ehhez a meglehetősen bosszantó emlékekhez ezt az új látványt is: ahogy a kékfekete sok hajával az előbb kilobbant az ajtó...

Felhívta telefonon.

— Mit óhajt? — szólt a kagylóba Ibi hidegen. A vezérigazgató elgondolkodott. Aztán eszébe jutott a bombonos leány, de most már hozzáadta ehhez a meglehetősen bosszantó emlékekhez ezt az új látványt is: ahogy a kékfekete sok hajával az előbb kilobbant az ajtó...

— Ibi, gyere vacsorázn! — szólt be hozzá az anyja. — Kinek írsz levelet?

— Igazán, nem szólj bele, anyám — válaszolta fanyarul a lány.

— Nem szólhatunk bele, hogy kivel levelezel? — toldotta meg kicsit félénken a tanár.

— Nem — válaszolta Ibi egyszerűen, indulat nélkül. — Jobb lesz így. Higgyétek el.

— Vajjon miért lenne jobb? — emelte fel hangját az apa.

hideg időben:

Női hőcsixma — 33,83 tőc

Külföldi, meleg
(Heresztorxeni) háxicipő — 8,8 tőc

NAGYKOVÁCSY

KOSSUTH L. U. 9

előbb nem ismerkedett meg ezzel a leánnyal. És most rátámadt valami sietés...

Nagy esküvő volt, ahogy Ibi elképzelte. A férfi huszonhárom évvel idősebb nála, a barátai között azonban sokan akadtak, akik irigykedtek rá. „Ez az Ibi aztán jól ment férjhez, nem hiába, sok esze volt, de meg is csinálta a maga életét...” A nászút messze Délre, másik világba vezetett. A gyorsvonat elsőosztályú vörösbarsony ülésén az erős, csontosorrú Vedres már valósággal beleőrült a saját viharos érzéseibe. Ibi igyekezett mindent viszonzni, de egy-egy elérvedő pillanatban kintekintett az ablakon, kicsit mosolygott magában, cseppet únottan és fáradtan, mint a légutószívó a mutatvány után. Ibi csodálkozott, hogy milyen sokat elért és azon is csodálkozott, hogy vége a harnak: ez minden, amit akart. Kis olasz városokban sétáltak, fölöttük gliciniák halványkék fúrtejű illatoztak mézesen, — de Ibi ebből már nem a boldogság szédülését helhelte be, hanem valami mérgezőt.

Nápolyban egyszerre, váratlanul, mikor az utcai kirakatokból néztek, hirtelen apró kislánynak érezte magát, akit elraboltak: s ehhez a rablášhoz ő is hozzájárult. Szeretett volna kiáltani és elfutni. Valami forró szánalmat érzett maga iránt.

A vacsoránál, a hotel pálmákkal ékesített éttermében halat ettek és vöröshort ittak rá. Mire felmentek a szobájukba, az ura újból szomjas lett a sűrű bor után. Ibi már lefeküdt, a férfi magával vitte a szoba kulcsát és az ajtó kívülről bezárta. Ibi érezte, hogy bezárták, mindenféle értelembe.

Nagyszabású házasságot kötött és mégis baj van. Megjédt ettől a gondolatától és amint megjédt, érthetetlenül telesszókott a feje a régi balatonintéi délutánal, mikor ott az egyik lelkes, kopott fiúval messzire mentek sétálni, villámok köztében zápor szakadt rájuk és ők egy hosszú, ijedt csókban bújtak össze. Most, Nápolyban, a szája keservesen visszaérezte a csóknak a vigasztaló, pártfogó, ózinte ízet.

Be van zárva... Egyszerre elgyöngült és most sirt először azóta, mióta macacsul maga intézte a sorsát.

Mikor a férfi visszajött, már nem a feleségét találta ott, hanem egy síró leányt, aki mindent elárult.

Aldást hintek a Hold elé...

Az éjben lassan lépek én.
Hold nyilaz át a fák tején.

Az utca barna, hal'lgatag,
élültek barmok, madarak.

Egy ablakban még lámpa ég,
halványan esorgó sárga fény.

Benézek, Durva asztalon
akad szemem s egy asszonyon.

Vékonyka, megtört, ősz, öreg
az asszony és tán könnyeket

rejt két karja; ki tudja már,
lámpa s az asszony kire vár?

Tudom. Azért rőt a világ,
várja haza honvéd fiát.

Virraszt, sír és imádkozik,
reggel tipeg s megáldozik.

Megjön. Ó tudja. Erre vár,
Rozsdás szívén arany a zár.

Tovább megyek. Hazafelé
s áldást hintek a Hold elé.

SÉDY REZSÓ

Ha az asszony elmegy...

Az első két nap még úgy látszott, hogy nem történt semmi. A férfi valamivel később jött haza, mert vendéglőben ebédelte és este elment vacsorázni. Reggel is korábban ment el, az igaz. De úgy nyitotta az ajtót, mint azelőtt és délután is ugyanúgy ült le újságot olvasni. A régi módon ültögette tércájához a cigarettákat, mielőtt rágyújtott. Az íróasztalán is megmaradt a régi rend. A ceruzák, tollak, könyvek és papírok a maguk megszokott módján forogtak kezében és kerültek vissza helyükre. A széket ugyanúgy tola vissza, mikor fölkelte, mint azelőtt. Minden tárgy a maga régi életét élte. Kivéve persze a zongorát. Az némán és hűvösen terpedt a sötét sarokban. Mozart szobrára nem vetett fényt a kis lámpa este s elmaradtak a lágy etűdök. A varrókosárban sem mozdult semmi és kint a konyhán úgy heverték szerte a lábasok, fedők és főzőkanalak, mintha hirtelen, a legnagyobb munka közepette, örökre megállott volna a szűk verése.

Két napig úgy látszott, minden jó lesz. Hanem a harmadik nap a férfi hírtelen összeeszkota az újságot és akarattal ejtette a földre. Felvetette a fejét. Elesen belevágott szemével a tükörbe és szokatlan hirtelenséggel rántotta ki zsebéből a tárcát. Szinte rádobta az asztalra, úgy-hogy magától nyílt szét. Sokat bajlódott az öngyújtóval, rázogatta, háromszor is felkattanította, pedig nem volt rá szükség, elsőre is kintűnően égett. Aztán fölállt, rálépett a szétesett újságra és hosszú, nehéz lépésekkel járkalni kezdett. Meglátta a varrókosarat, felnyitotta és szórakozottan nyitva hagyta. A zongorán leültött négy hangot, keményen, rendszer nélkül. Leült. Kezébe vett egy könyvet. A diszónás hangok utánaúsztak az asztalhoz és belehasogattak a fülébe.

Borzasztó fejfájással fejküdt le. Mikor eloltotta a villanyt, akkor jutott eszébe, hogy elfelejtett vacsorázni.

*

A tükör feszületen figyelt a sötétben. Megropant a kerete, de a férfi nem hallotta, mert mélyen aludt a szomszéd szobában. Egyenletesen lélekedt. A tükör megégyet nyújtózott, aztán lelépett a fókós szekrényről és ráshant az asztal közepére. A többi tárgy is mosgolódni kezdett. A hálóból bejött a ruha, a zsebkönyv, az öngyújtó és egyéb apróságok. A furdószobából a fogkefe, a borotvakészlet meg a szappan. A konyhai tárgyak egy tányért meg a palacsintasütőt küldték el az éjjeli gyűlésre. — Úgy nézett ma belém, hogy azt hittem, menten elhasadok! — kezdte a tükör a panaszokadást.

— Engem meg elfelejtett felhúzni. — kesergett az óra. — Tudjátok, kicsoda sértés az egy márkás omegának?

— És mit mondjak én? — dohogott az ajtó. — Úgy bevágott, hogy még most is sajog tőle a vállam...

Előadta panaszát az öngyújtó, a zongora, a fogkefe meg a szék is. A kabátzseb alig tudott nyitkozogni, annyira gyűröttnék érezte magát. A varrókosár, a pipereasztal, meg a konyhai tárgyak elhagyatottságukat siratták. Végül a tükör összegeste a panaszokat.

— Az emberek önzők és selfuvalkodottak. Csak magukra gondolnak és azt hiszik, a tárgyak nem élnek életet. Még sohasem vettem észre, hogy egy ember meglátta volna bennünk is a lelket. Az emberek nem tudják, hogy velünk is méltányosan kell bánni. Hogy nekünk is vannak igényeink. Csak érzik néha, mikor nem akarunk nekik engedelmeskedni. Olyankor aztán mindent megtesznek, hogy jól szolgáljuk őket, csak az a baj itt is, hogy mindig bennünk keresik a hibát és sohasem önmagukban. Nem tudják, hogy ha jól bálnak velünk, mi is jól teljesítjük kötelességünket. Tudjátok, mi az otthon? Az asszony dédanyjánál kerültem

először otthonba. Tudjátok... az otthonban a tárgyak ragyognak és muszkálnak. S aki az otthon megszokta és megszerette, hiányát érzi ha elveszti, legyen akár tárgy, akár ember... Az volt a baj, hogy az asszony elment. Meri asszony nélkül nincs otthon. Ez csak lakás.

— Mi otthon akarunk! — zúgtak a tárgyak. — Akkor azt kell tenni, amit mi tettünk az asszony dédanyjánál. Fel kell lázadni!

*

A férfi borotválkozás közben újra érezni kezdte a fejfájást. Zavaros szemek néztek rá a tükörből. Elfútorította a fél arcát. Csak erről a borotva. Finoman megrezketett...

A férfi már felöltözött, indulni akart. Arca még mindig véres volt. Dühösen nyomogató sebért az öreg tükör előtt. Közélebb hajolt, de az üveg mérgesen elhomályosodott. A férfinak hirtelen eszébe jutott, hogy késő lehet már. Elővette az órát. Fél tíz — mondotta ijedten. — az nem lehet! Eszrevette, hogy az óra meg állt. A rádióhoz akart lépni, de a szék eléje állt. A férfi sajtó sipsontal botorkált ki a konyhába. Ott fél nyolcat mutatott az óra Gyorsan reggelit akart készíteni, de a konyha szekrény nem akart kinyitni. Végül kerített a kamrából egy tojást. De a palacsintasütő ki esett a kezéből. A férfi dühös lett, elrohant reggelit nélkül. Az előszobájú becsipette a kezét. Délután még feszültebbé vált a helyzet. Minden ajtó nyikorogva nyílt. A szőnyegek sarka dacosan fölhajolt, a férfi többször beléjük botlott. A képek Ferdináltak a falon, a cigaretta kiugrott a kezéből.

— Minden ellenem esküdtél ma — mormogott bosszusan és ellenségesen nézett végig a tárgyakon. Az ablakok szigorúan meredtek rá kilincs-bajszukkal, a nyitva lebegő szekrény-ajtó elfordította a vállát, a székek gögösen vetették hátra támlájukat.

A férfi idegesen járkalni kezdett megint, majd leült az íróasztalhoz és papírt, ceruzát vett elő. Irni kezdett. A második sornál a ceruza felnyögött: — Nem bírom, ha így meg nyomnak! — és kitörtöt a hegye.

— Mit tétél, te szerencsétlen, hátha az asszony akart írni! — sügött felé a szőnyeg — Velem?! — nevetett bosszusan a ceruza. — Levelet nem illik ceruzával írni.

Az asszony képe feljött az asztalon. Nagy erőlködéssel behúta támasztékát és ráddott a férfi kezére, hogy magára vonja a figyelmet. A férfi felemelte. Szembe nézett vele. Sói hatott és belső zsebébe nyílt a töltőtollért.

A tárgyakon boldog izgalom terjedt. A levelel papír-mappa csaknem önmagától kinyílt a pillanat feszült várakozásában. A ceruza gyorsan odasügött a tollnak: — most aztán töltőtollad meg magad, te rozoga írószer és ne pacáz és csöpög szokás szerint! — Kérlek, ezt víz szautasítom! — seregett a toll dühösen.

A töltőtoll tényleg jól működött. A tinta is rögtön száradt. A boríték, a bélyeg is azonnal ragadt. S amikor a férfi elindult a levelel az ajtó felé, kismúlt előtte a szőnyeg. Még nem ért az ajtóhoz, mikor belépett az asszony...

A tükör elégedetten mosolygott és igyekezett a botocvoti napusuarakat az asszony arcára vetni. Most mindegyik önmagát fogja okolni — gondolta mosolyogva.

Igaz volt a tükörnek. — Én voltam a hibás — mondta felváltva, ahogy egymás mellett ültek a diványon. Aztán a férfi átkarolta az asszonyt...

A tárgyak merevsége lassan felengedett. A fo telek megpuhultak, a szőnyegek meglágyultak az ablakok kifényesedtek, a terítők kismúltak — Különös — szólalt meg a férfi hosszú hallgató után — tegnap ilyenkor sokkal sötétebb volt. — És ahogy végignézett a szobán, úgy érezte, hogy boldogan ragyognak a tárgyak.

Ohidi Lóránt

KOLDUSOK PEKINGBEN

IRTA PAULAY ERZSI

(Folytatás)

De nemcsak dolgozók mozognak Peking utcáin, tele van a város sétáló, ödöngő, bámeszködő kínaiakkal, gazdagokkal, koldusokkal. A vagyonos sétáló feketébe öltözködve, kesztyűs kézzel jelenik meg a járdán, eltűnik a boltokban, sem a viselkedése, sem a ruházata nem elütö az ezer más társától. A koldusok azok, akiket sem ellejteni, sem megszokni nem lehet. Oh, rettenetes figurák a nyomor jelmezéből, micsoda megkínzott fantázia öltöztet fel benneteket ezekben a félelmetes maskarákba, amikben az utcán bolyongtok, éhez, fáz, hulladékot kereső megaláztatottjai a teremtesnek?! Irigylésre méltó közülük az, akinek a testét valamilyen rossz fedi, szennyes zsákdarab, amit egy rongy zsineggel a derekukhoz erősítenek, fejükre egy másik rongydarabból kámszát húznak s mint a nyomor alázatos szerzetesei, kezükben egy bádögödörrel járnak házról-házra, abba öntik nekik össze az ételmaradékokat. Akiknek még ez sem jutott, akik színes papiroszlá-nyokat ragasztanak testükre: óriási, talán soha nem nyírt hajzatuk tele szeméttel, az éhségtől és fázástól félig meghomolva dülöngélnék, bukdácsolnak az utcán. A papírrongyok beleragadnak a sebekbe, amelyekkel el van lepve a testük. Rémalakok, szörnylények, mi tart itt a földön benneteket? Mi magyar-razza meg annak a minden nyomorultak között is a legnyomorultabb emberpárna-ak létezési akaratát, akinek az emléke kísérteni fog az életen át? A vérbajtól szétmártarcú koldus két világtalan, véres szemüregét az ég felé fordítva, botjával tapogatta az utat, nyaká-iban madzag és ahhoz kötözve csúszott előtte a porban egy másik emberroncs, a két lába töből lemeztve: a feleséget! És mindezek mellett megy az élet a maga kínai idegtelen- séggel, közönyével, éppen úgy, mint azok mellett a szerencsétlen fiúcskák mellett, akik riksa-kulik már nyolc-tízéves korukban. És akad felnőtt ember, aki képes beleülni egy ilyen járműbe, hogy végighuzassa magát a poros utcákon ezekkel a keskenyhátú, so- ványkarú és lábú gyermekekkel, akiknek a

verejékes arca számomra kínzóbb emlék minden koldusénál. A kemény erőfeszítés gyö- relme ráncba kínozza a szegény kis homlo- kot, a gyenge gerincben a nehéz izzadság cseppei patakokban futnak le és ők mennek előre, mialatt nyitott szájjal szívják magukba a tüdővést, mert enni, élni akarnak. Honnan veszi a nyugalma az az embernek nevezett valaki, aki képes megpihenni, sőt szenderegni ebben a járműben, mialatt az előtte támolygó gyermek vékony combjai ropognak az életért való küzdelemben. És teljesen kárbavesszett fáradtság volna megmagyarázni egy ilyen utas- nak az eljárása kegyetlenségét, nem értené meg magyarázatunkban az emberiség mo- mentumát. Messze, nagyon messze van ő tőlünk az ilyen kérdésekben, idegtelen izolált- ságában csak mosolyogva és tovább huzatná magát. És mi teszi érthetővé például ugyan- ezen, az emberi nyomor iránt teljesen ér- zékellen lényeknek a gyengéd rajongásait az éneklő madárkák iránt? A város déli részén fekvő térségen, a Menny Templomának kapuja előtt szoktak találkozni ezek a rajongók, akik sétálni viszik féltett kedvenceiket törékeny kalitkákban, amelyek télen vastagított huza- tokkal vannak leborítva. Itt gyűlnek csoport- toba, madárkáikról csevegnek és képesek napnyugtakor óráig egy helyben állni mo- zdulatlanul, a kalitkát magasra tartva, hogy a kedvenc gyönyörködhesék a nap utolsó suga- raiban és szebben énekeljen az örömtől. Pe- kingben minden tízedik ember kalitkával sé- tál és ezzel szemben körülbelül minden ezre- dik dob egy rézpénzt a koldusnak. Ugyan- ezen a térségen gyűlik össze Peking határta- lan szeméjtét és a szemétdombot valóság- gal ellepi az asszonyok, gyerekek, akik egy ko- sárkával a kezükben turkálják, hogy felszed- jenek belőle valami ehető hulladékot, kis darab szent. Velük együtt kerésgélnék enni- való után a kutyák, a gazdálan, szomorú ebek, melyek mintha éreznék az összetarto- zás törvényét, sohasem kapnak össze, az em- beri társadalom elhagyottjaival a kiellen- zék- mányon. Apatikus, csendes állatok, lassan mászkálnak az utcákon, egyik moslékos- gödörtől a másikig, felnyalják a szennyvizet és majdnem sohasem ugnak, azt hiszem, inkább filozofálnak. De a nyomor színei, ha feketéllenek is, nem homályosítják el az egész képek a ragyogását, harsogó, vidám színeit és mindent összevéve, nincsen talán a világon rokonszenvebb, igénytelenebb tö- meg, mint az, amely Peking utcáin mozog. Sohasem láttam, hogy tetlegességre került volna közöttük a sor, olyanok, mint a gyer- mekek: ordítoznak egymásra s a másik per- cen már együtt hahotázik szívből a két ellen- fél. Kedves nekik az élet, minden bajával, ne- hézségével.

Pekingben nyári éjjelen a hold úgy lebeg az átlátszó kék égbolt közepén, mint egy ezüst

hábból való szappanbuborék, amit az angyalok lehettek fel oda és a kert fának ágáról felzeng a hozzá udvarló tücsökszerénád Messziről pedig más hangokat hajt felém a langyos szellő: a pekingi utca életének csodálatos zsvaját...

Az éjjeli órákban még fantasztikusabb hatás ez a hatalmas kórus, amelyben összezúg ezer és ezer torok ordítózza, kacagása, vásári lárma, rikáks csengői, szekerek nyikorgása, autókürt bűgása, amely néha zümmögéssé halkul, majd felmorajlik, mint a viharzó tenger. Áhítatos alázat tölt el a Teremtő iránt, aki ezt a nagy szimfóniát dirigálja, amely egyesít magában minden kint és minden gyönyörűséget és amely zeng mindig és mindenütt, az idők kezdetétől az idők végéig és amelynek neve — Élet

ANGELO

m ü t e r m é b e n
Budapest, IV. Váci-u. 24.

KARÁCSONYRA
számtalan szebbnél-szebb

FÉNYKÉP ÉS MINIATŰR

k é s z ű l

TELEFONSZÁM: 18-07-21

a szerelem?

Csak azt szeretném tudni, hogy áthatol-e, vason, betonon, így távolon áthatol-e, eljut-e hozzád ez az asszonyi sóhaj?
 Ez a halk szomorúság, ez a szomorú vágy, amely nem hangosabb, mint a virágok lélekzete, nem hangosabb, mintha gyík szökik át a fűvön, vagy madárszárny súrolja testét a levegőnek. Még a tavaszi gyökerek is zajosabban sóhajtanak az éltető vizért, még a földbe ágyazott mag is követelőbb, ha késik lénye a napnak.
 Óh, hogy hihetném hát, hogy áttöri gögös pancelját szívédnek és leront vak korlátokat e vágy, mely olyan rejtelt, hogy már magam sem tudom: álom? valóság?
 Naha csak a ki nem mondott gondolat halkabb és a szavakká soha nem formált szerelem.
 NAGY MÉDA

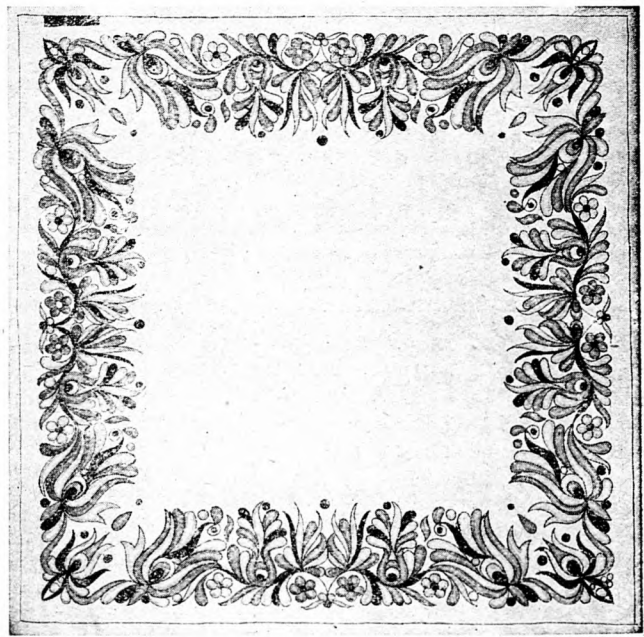
Dr. Laqelhön professzor, a svéd Tudományós Akadémiájának tagja, akinek az agyvelő „érzés-hullámairól” készített filmfelvételei és ezzel kapcsolatos tudományos felfedezései anakidéznek nagy feltűnést kellettek, legújabb munkájában érdekes formában foglalkozik a szerelmi érzelmek mulandóságának problémájával s többek között a következőket mondja: — Sokan csodálkoznak azon, mi idézi elő a szerelem elmulását olyan egyéneknek, akik bizonyos idővel előbb még úgy szerették egymást, hogy szerelmükért minden pillanatban készek lettek volna halálos áldozatot is hozni. Ezek a nagy szerelmek, még ha a történelemben szerepet játszó híres egyéniségekkel kapcsolatban bagozzuk is őket, egytől-egyig mind elmúltak, elszűnkáltak, elkoptak idő előtt. De a mindennapi életben, a közönséges halandók sorában is tapasztalhatjuk, hogy néhány ritka kivételtől eltekintve, minden szerelem megörök, hosszabb-rövidebb idő után, bármilyen mélynek, elszakítatlannak látszó érzelmi kapcsolat fűtéik is eggyé a szerelmesséket. Ha valaki nagyon szerelmes, akár nő, akár férfi, a telített lélek boldog állapotában úgy érzi, hogy az ő szerelme követel, az ő szerelme örök és sűrű tartó. És ennek ellenére egyszerre tapasztalnia kell, hogy a drága, boldog érzelmekre kőd rakódik, amely ha nem is ölte meg teljes egészében a vonzalom és vágyódás szálát, kisebb-nagyobb — de inkább nagyobb — mértékben közbövisztette. Mi ennek az oka? A probléma, tekintettel arra, hogy az egész emberiség legátfogóbb ügyéről van szó, megérdemli a kérdés tudományos vizsgálatát.

Nézzük meg először azt, hogy tulajdonképp mi is a szerelem? Ha megvágom az ujjam: fáj. Egész szervezetem a fájdalom hatása alatt áll. Ha baktériumok jutnak a szervezetbe: fejjájásom, lázam van, ami lenyűgöz, kormányozza munkásságom, befolyásolja életkedvem, egyszerűval uralkodik egész lényünk felett. Ilyen hatalmas, egész lényünket uráló, rabságbantartó fertőzés a szerelem is. Ezt a szót, hogy „fertőzés”, a könnyebb megérthetőség miatt használom, semmiesetre sem szabad azonban úgy értelmezni, mintha baktériumok okoznák. A szerelem legmélyebb gyökérzetét én a legősibb ember biológiai állapotából eredő „csökevénynek” tekintem. Alapja eszerint az, hogy valamikor az ember is egyszemű lény volt, önmagától szaporodó — a bacillusok kettéválással szaporodnak — s a szerelmi lángrobbanás az iránt az egyén iránt következik be legnagyobb mértékben, aki a második énem volt, akit elvesztettem a fejlődés folyamán, aki külön-nemű lény lett — nő vagy férfi —, de akivel együtt éltem évmilliókon keresztül. Ahhoz kapcsolódom szerelmemmel, aki legközelebb áll elvesztett páromhoz, a belőlem kiszakadt és most már különálló és különélő emberhez. A tudatalattiság őseréje, az érzékeken felülálló érzék az, amely megtelt, elhitei velem, hogy ez a szépszemű lény, vagy ez a férfitípus az, aki „egyszer” már az enyém volt. Továbbmenve, nem kétséges, hogy ez az érzelem a fajfenntartás örök biztosítását szolgálja, annak is a legökéletesebb formáját. Ezért lett, ezért van s ezért lesz örökké. A szerelmi érzés a bírás vágyának egzaltált foka, a bírásvágy viszont nem egyéb, mint megérezése annak, hogy a kiválasztott másik fél számomra a legökéletesebb utódot fogja biztosítani. Ezeket a vágyakat el lehet nyomni, de kiölni sohasem. Ha valaki nagyonban dűskálkodik.

része van a földi javak minden kellemében, gazdagon, de nem szerelmeből nőttült vagy nem férjhez, nem mentes attól a vágytól, hogy szeressen. Ha csak egy pillanata is, de elfojja néha egy bizonyosfokú sóvárgás, nyugtalanság a szerelem után. Vannak pillanatai, amikor üresnek és kiellennek érzi az életet. A szerelem tehát olyan csavara a lelki gépezetnek, amely elsődleges mechanikai tartozéka, a létezés alapvető törvénye. Nem csupán érzéki momentum tehát, ahogy sokan gondolják, hanem ezenkívül még valami. Hiszen ha csak érzéki lényező volna, minden fiatal szív szerelmes lenne mindenkibe. Minden leány minden jóképű fűbe, minden fiú minden csinos leányba. De éppen az komplikálja a szerelem meghatározását, hogy nem mindenki lesz mindenkibe szerelmes. Tetszhetik, ha szép és kellemes valaki, de még akkor sem tudnánk belé szerelmes lenni, ha akarnánk. A legtöbb házasság, sajnos, — a társadalmi és gazdasági viszonyok következtében — legtöbbször csak ezen a tetszésen épül fel, vagy még ezen sem. Így azután nem csodálható, ha mártirokat szül. Azt is tapasztalhatta mindenki, hogy ő nem tudna szerelmes lenni abba, akit — mondjuk — barátnője halálosan szeret. Nem is tudja megérteni, mit lehet azon szeretni? Itt, ezen a ponton nyertelt igazolást a szerelem fenti meghatározása. A benső sugallat parancsa ez, ami sohasem tudatos. Nem kell ahhoz szépnek lenni, hogy valaki megszeressen valakit. Elég egy sajátos mozgulata, egy mosolya, hangjának egy árnyalata, a járásában valami, ami megfog. Csak egy bizonyos: minél nőbb nő valaki s minél férfibb férfi, annál több kilitása van rá, hogy szeretni fogják. Mert az egyszemű öslény, amikor saját felét elvesztette, teljes nőt veszített el s a nő teljes férfit. Ezért nem szeretik a nők a nőies, piperkőc férfit, a férfiak a férfias, erőlyes. leggyallörökkel megáldott leányokat. A teljes nő igazi arculata a lényéből sugárzó báj, gyöngéd törekénység, gyermekes jellemvonás, engedékeny, mosolygó, vidám — de nem csapongó — leány. Ezt keresi a nőben minden férfi, ha lelki szavait követi.

A probléma az, hogy miért mulik el nagyjából minden szerelem? Egyszerűen és röviden: mert minden betegséggel két dolgot történhetik: vagy megöli az embert, vagy meggyógyul. Örökké betegten élni nem lehet, legjeljebb betegesen. A szerelem elhalványulása egy olyan állapotból való gyógyulás, amely benitúlat hagyott az életjünk-

cióra. Ez persze nem zárja ki azt, hogy újabb fertőzések ne ériék az embert. A szerelmet azonban ápolni lehet. Ez az ápolás pedig — ezt sosem győzőm eléggé hangsúlyozni — majdnem kizárólag a nő feladata. Ezer közül kilencszáz házasélet boldog és harmonikus maradna, ha a nők akarnák. Egy robusztus példával világítom meg ezt a kérdést. Ha egy férfi elé, akárki elé, naponta odateszik a rántott csibét — mondjuk — uborkasalátával, előbb-utóbb megújja, bármilyen kedvenc ételle volt azelőtt. Pedig a csirkét sokféle módon el lehet készíteni s változatos körítésekkel. Ne minden nap rántva és nem mindig uborkasalátával. Ezt jelenti a nőnél: ha örökké egyformán fűsülködik, egyformán öltözködik, egyformán viselkedik szóval: ha örökké csak uborkasalátát. Lehet a körítés egy kis szalag, egy kis új szín a ruhában, egy kis új hang a modorban, egy kis — de minél több — pedantéria a tisztaságban, tisztálkodásban, ami mindig új ízt új zamatot hoz. Ez a színváltozás, ez az izváltozás mind olyan körítés az ebéd mellé, amely tartóssá teszi az étvágyat, a szerelmet. „Meg,ogni” könnyű egy férfit, megszerettetni is könnyű vele magunkat, de megtartani ezt a szerelmet — már művészet. A legszebb és leghálásabb asszonyi művészet. S miután nem is túlságosan nehéz tudomány, önmaga ellen vét minden nő, ha nem gyakorolja. Nagy Dániel

Szürhímzéses terítő. Jóminőségű kézimunkavászonból, larka színezéssel, mosható fonállal, az asztal nagysága szerinti mérethez készíthető

Mi okozza az influenzát?

Statisztikai adatok kimutatták, hogy az első világháború után kitört, úgynevezett spanyol-járványok, az egész világon húszmillió áldozata volt. A „spanyol” az influenzának egyik súlyosabb formája, amely annak idején Spanyolországban jelentkezett legelőször. Innen a neve is. Ez a járvány tavasszal kezdődött, de az igazi influenza ideje általában a tél. A hideg beálltával most újra fenyeget ez a veszély, tehát mindenkit fokozatosan érdekel az influenza problémája.

A Magyar Pathológusok Társaságának kongresszusán, az Egyetemi Rákkutató-intézetben dr. Dreguss Miklós, az Országos Közegészségügyi Intézet influenzakutató osztályának vezetője, rendkívül érdekes előadásában arról beszélt, hogy mi okozza az influenzát. Utána dr. Balogh Ernő professzor ugyancsak vetített képek kíséretében magyarázta el, hogy milyen elváltozásokat okoz a szervezetben az influenza.

Dr. Dreguss előadásából megtudtuk, hogy régebben az influenzák eredetét miazmákra, mocsárgigözölgésekre vezették vissza. 1892-ben a Pfeiffer-féle influenza-bacillust nézték az influenza okozójának. A vizsgálatok során kiderült, hogy az adatok nem egyeznek és hossz-asas viták után megállapították, hogy az influenza kórokozója nem bacillus, hanem úgynevezett szűrhető vírus. Erre azonban semmiféle bizonyíték nem volt még. (Szűrhető vírusnak nevezik azt a betegségek okozót, amely jóval kisebb, mint a baktérium. Szűrhető, mert akadálytalanul áthalad azokon az ágyag-szűrőkön, amelyek a baktériumot nem engedik át. Olyan kicsi, hogy mikroszkóppal sem látható, azt hogy van, hatásából és szaporodásából lehet csak megállapítani.)

Nagy tudományos szenzáció volt 1933-ban, amikor az angolok felfedezték, hogy a vadászmenyét fogékony az influenzára.

A vadászmenyét ragadozó állat, üregi nyulat vadászkan vele. Kísérleti célra az úgynevezett albino-fajtáját használták, amelynek világos a prémje és piros a szeme. Az állatot éterrel altatták el és utána az orrára csöpögtetik a fertőző anyagot, amelyet belelegez. Nemsokára felébred, két nap mulva megbetegszik, hágyadt, étvágytalan, lázas. A betegséget aztán átviszik fehér egerekre. Eteres vattával altatják el őket és szintén az orrukra csöpögtetik a fertőző anyagot.

Magyarországon 1937-ben, 1939-ben és 1941-ben volt influenzajárvány. Vagyis a járvány másodévenként jelentkezik, amikor egy helyen kitombolta magát és immár ellenállásra talál, tovább megy, más csoportokat támad meg. Ugyanis az influenzát átszenvedett egyén véreben védőanyagok keletkeznek, amelyek körülbelül két évig mentesítik a fertőzés ellen. Az influenzából kigyógyult beteg két hét mulva nyugodtan ápolhatja influenzás hozzátartozóját. Miután azonban elgyöngült a szervezete, könnyebben reagál más betegségekre, hurutos hűlésekre és minden egyéb. Vervizsgálatok alapján megállapítható, hogy van-e védőanyag a szervezetben. Védőanyagot tartalmazó vércel készítették már védőszérumokat is, ezzel azonban eddig főként csak egerekben kísérleteztek, az emberre való hatását még nem sikerült tökéletesen megállapítani.

Amikor járványos influenza keletkezik, akkor rendszerint a család minden tagja megbetegszik. Erős fejfájással, izomfájdásokkal, nagy lázzal kezdődik. Ezek a vírus okozta influenza

tünetei. A kisebb hurutos megbetegedéseket rendszerint baktériumok okozzák. Érdekes, hogy a járványok az egész kontinensen csaknem egyidőben jelentkeznek. Különösen olyan időben, amikor az emberek sokat utaznak és mindenfelé hurcolják a betegségeket. A vírus nem pusztul ki, hanem amikor elhagyta ezt a földrészt, megkerüli az egész világot, mindig máshol bukkan fel és két év mulva megint visszatér.

Köztudomású, hogy az influenza úgynevezett „cseppfertőzés” révén terjed. Élénk beszéd közben, köhögéssel, tüsszentséssel a szájból kiáradó lehellet, vagyis a páratartalmú levegő kicsapódása egy-két méterrel belül fertőz. A fertőzés két méternyi távolságot nem halad meg. Megecsik az is, hogy valaki lábán hordja ki a betegséget, a vére még védőanyagot tartalmaz, tehát az influenza csak enyhe nátha formájában jelentkezik nála. Ha ezt a náthát vírus okozta, akkor ezzel már komolyan megfertőzi környezetét. Járvány idején nagyon vigyázzunk, ilyenkor mindig gondoljunk arra, hogy náthánkat esetleg nem egyszerű meghűlés okozta. Megfázás révén a torokban élősködő baktériumok virulensebbek. Ez még nem az igazi influenza, azonban ha ezzel elgyöngül a szervezetünk, könnyebben támadnak meg a vírusok is. Ugyanez a következménye a hiányos táplálkozásnak is. A rossz kondíció meglegya minden betegségre.

Az influenza igazi veszedelme, hogy gyakran súlyos betegségek, az úgynevezett szövődmények csatlakoznak hozzá. A spanyoljárvány idején is tüdőgyulladás, középfülgyulladás, agyhártya gyulladás pusztított, nem maga az influenza. A láz rendszerint két fázisban jelentkezik. Amikor lázunk néhány nap mulva a gyögszerektől csökken, azt hisszük, meggyógyultunk már. Egy-két nap mulva a láz azonban újra felszökik. Ez a periódus a legveszélyesebb, mert a szövődmények rendszerint ilyenkor támadnak meg.

Az influenza ellen legjobban azzal védekezünk, hogy nem „hősködünk”, nem járkálunk lázzal és fejfájással, hanem amint valami kis tünet mutatkozik, azonnal ágyba fekszünk. Semmiestre sem szabad túlkorán felkelnünk, csak akkor, amikor már legalább egy-két napig tökéletesen lázmentesek voltunk. Ellenkező esetben a szövődmények veszedelme fenyeget. A laikus hit szerint kitűnően gyógyít a forralt bor, a becsipés. Ennek hatása azonban csak abban mutatkozik, hogy a szeszisital

folyik a munka

2 nap — 2 éjjel

marad forrón a munkás
ebédjéhez a leves 48 óráig

ORION

hőpalackban

egyidőre megerősíti a szervezetünket, ezen a révén pedig megkönyebbülünk. A jól cukrozott, meleg itató italknak, a teának, kávénak, limonádénak sokkal jobb a hatása, mint a forralt bornak. A különféle gyógyszerek segítenek a lázesökkenésben, egy bizonyos fokig stimulálják a szervezetet, de a fekvés, a pihenés ennél sokkal többet ér. A szervezet egy hét alatt csaknem minden külső segítség nélkül, amúgyis legyűri a betegséget.

Tartsuk távol a gyermeket a betegségtől. A gyermek megbetegedése gyakran súlyosabb, mint a felnőtte. Mivel még nem volt alkalma arra, hogy átessen az influenzán, vére nem tartalmaz védőanyagot. Rendkívül fogékony az influenzára a terhes nő, akinek a szervezete amúgyis erősen igénybevert. Amíg más beteg egy hét alatt kigyógyul az influenzából, a terhes nő kétszer-háromszor annyi ideig szenved a betegségben.

fogkö ellen

**Jegyre...
kap szappant-de
KALODONT fogkrémet**

JEGY NÉLKÜL KAP.

Légmentelmi parancsnoknő

ÍRTA POGÁNY JÓZSEF

Kázmér János dr. ügyvéd volt, negyven éves és elvált ember. Hogy miért vált el, azt ő maga se tudja biztosan. Legfőbb oka talán az volt, hogy szeretett sok időt tölteni barátai társaságában, tehát gyakran elmaradt hazulról. Pedig nem volt sem italos, se kártyás, csak benne maradt a legénykori kávéházszereket, szerette a nyüzsgést maga körül, szerette a billenő márványszalag és szeretett politizálni. A feleségének, persze, nem tetszett, hogy sokszor elromlott a jó vacsora, mire az ura hazajött és hozta magával az áporodott füstszagot és ilyenkor agyoncigárettáza alig evett valamit. Röviden: elváltak. És akkor jött rá Kázmér János, hogy a feleségének tulajdonképpen igaza volt, amint-hogy az asszonyoknak rendszerint igazuk van, de a férfi-hiúság ezt nem engedi bevallani.

Mint elvált ember — talán igazságtalanságának tudatában — egyre korábban tért haza és ilyenkor fel-lel járt a tágas szobákban és gondolkodott, hogy milyen jó is lett volna ez előtt is korábban hazajönni. Rossz-kedvű lett, a vacsora egyedül nem esett jól, de észbe se jutott, hogy elmenjen a felesége után és hazahozza. Nem találta a helyét, tudta, hogy így nem jó, de emellett azt érezte, hogy ő nem született férjnek.

Különösen idegenül érezte magát a lakásban a szeptemberi éjszakai légiriadó alatt, őt is elfogta, mint annyi mást, a bizonytalanság érzése és az elkövetkezett elsőtételek alatt alig mozdult ki a testefelől a lakásából.

Pár nap múlva a Ferdinánd-ter tőléjáról jött hazafelé késő este. Egy beteg ügyfelét kellett meglátogatnia, sokáig tárgyaltak és tíz óra felé járt az idő, amikor a Váci-út táján botorkált a sötétben. Nem nagyon ismerté ezt a környéket, a sok új utcát, a siető emberek, a külváros felé haladó tömeg között elgondolkozva minduntalan bűtűközött valakibe, alig várta, hogy villamoshoz érjen, mikor hirtelen felszívott a légiriadó jelző szíréna. Az utca népe betódult a legközelebbi kapukhoz, Kázmér is szinte sodorták magukkal, futva ment egy-két házzal tovább és egy rendes kinezésű, úgynevezett modern ház kapuján, melyet akkor nyitott ki a házmester, néhány emberrel együtt bement. Az óvóhelyre irányították őket. Szerencsés volt, rendes, tiszta, erre a célra épült óvóhely volt, világos és ha lehet azt a jelzőt használni, kényelmes. A ház lakói sietve gyűlekeztek. Az előtérből ismerős női hang hallatszott, határozott, gyors vezényszavak, őrségkijelölés, intézkedés, aztán bejött a parancsnok és csendre, nyugalomra intette a közönséget.

Kázmér elképedve nézte.

— Ezt jól megcsináltam... Pont a feleségem, a volt feleségemhez kerültem...

— Vannak idegenek az óvóhelyen? — kérdezte az asszony, miközben feltette a parancsnoki karszalagot és fejére illesztette a sisakot. Egészen jól festett benne.

— Vagyunk egy páran — mondta egy munkáskülsőjű ember.

— Kérem, tartózkodjanak az óvóhelynek ebben a sarkában és a légiveszély elmúltával csak a házfelügyelő kíséretében hagyhatják el a házat. Úgy ök, mint mindenki más, csak az én engedélyemmel mehet ki innen. Az idegenek ott csoportosultak a kijelölt helyen s amikor számbavette őket, megismerte Kázmért. Odalépett hozzá.

— Hogy kerül ide? Mért járt erre? — kérdezte és talán egy kis remény is volt a hangjában, amit Kázmér észre is vett.

— Ne gondoljon semmit, egy kliensemtől

jöttem, éppen itt ért a riadó és nem is tudtam, hogy maga erre felé lakik. Sőt, ha tudtam volna, hova kerülök, odébb mentem volna. Különbözn: kezit csókolom.

— Persze, nem érdekl magat, itt lakom már egy fél éve. Kötelességünk, hogy védelmet nyújtunk magának is, itt jó és biztos helyen van, leg-eljebb az lehet kellemetlen, hogy most én parancsolok...

— Eddig is azt tette, vagy legalább is szerette volna...

Az asszony hirtelen elfordult.

— Kérem, Kerekes, menjen ki és nézzen szét, nincs-e kint valami baj. Aztán melőbb jöjjön vissza... Hogy mondta? Én szerettem volna parancsolni? Bár azt tettem volna, most nem volnánk itt, de hát magának nem lehetett parancsolni. Csak most, mikor már elváltunk.

— Nos, parancsoljon valamit.

— Köszönöm, nem élek az engedelmevel. A ház lakói közül kikerül minden biztonsági szerv, vagyunk elegenden.

Kerekes visszajött:

— Kezét csókolom, kinn nincs semmi baj, a kapuér kint állt, de bezavartam a lépcsőházba. A légvédelmi ágyuk dolgoznak erősen.

— Köszönöm.

Kázmér kissé halkán szólt:

— Ki ez a Kerekes?

— A helyettesem.

— Úgy látom, nemcsak magát helyettesíti, hanem engem is. No, ne szóljon, ne haragudjék, úgy gondoltam, hogy udvarol magának, legalább is úgy néz magára.

— Ne gondoljon semmit, az óvóhelyen nem tanácsos ilyeneket gondolni, kevés a levegő, esetleg megárt magának.

— Ej-ej, de cinikus. És milyen erőlyes lett! Ha ilyen lett volna akkor, talán még papucs alá is kerültem volna.

— Hagyjuk a visszaemlékezéseket. Hogy él? Jobb most így?

— Erre nem tudok felelni... Jobb, mert ha hazamegyek, nem mondja senki, hogy büdös szivarszagom van és rosszabb, mert nincs kihez szólnom. Pedig sokat vagyunk otthon.

— Úgy? Sokat? Szóval azért nem volt otthon esténként, hogy ne kelljen velem lennie.

— Nem azért. Csak úgy. Jölesett tudnom, hogy otthon van, vagy ismerős társaságban és ha hazamegyek, otthon találok. Még mindig elég időnk volt a beszélgetésre. A kávéházat szerettem, de maga — nem tudta megbocsátani ezt az egyetlen szenvedélyemet.

Az óvóhelyre behallatszott a gépágyúk tompa dörgése s a város lakói a föld alatt némán hallgatták, csak itt-ott szólat meg egy halk hang — Ugyan mi lehet kint?

— Most én megyek ki szétnézni — mondta az asszony.

— Miért maga? Küldje a helyettesét. Az férfi. — Talán félt, hogy valami bajom lesz? Nem. Kimegyek. Az én tisztségemmel kötelesség is jár. Egy kicsit kíváncsi is vagyok.

Kázmér nyugtalan lett, érezte, hogy jólesik neki az asszony közelléte és hirtelen elgondolta, hogy milyen borzasztó volna, ha nem így történik, ha legjobb esetben otthon éri a riadó, mennyire egyedül volna. Csak már jönné vissza, még tényleg történik vele valami...

— Úgy látszik, elhúzódtak a város felől — mondta az asszony, — most csend van, kint nem látni semmit. Azt hiszem, rövidesen vége lesz.

De bizony nem lett rövidesen vége. Az idő

lassan telt, a negyedórát alig vánszorogtat egymás után. Az emberek bóbiskolni kezdtek, a gyerekeket lefektették az asztalra, nem volt kedve beszélgetni senkinek, csak aggodalmas arcok árulták el a szokatlan helyzet minden nyomasztó érzését.

— Hogy megy haza majd a sötétben? Se taxi se villamos.

— Villamos még lesz, igaz, hogy majd meg rohanjak, de majd tolokodom én is. Majd csak hazaérek, csak tízórás tárgyalásom van addig talán vége lesz.

— Reméljük.

Kis szünet állt be a beszélgetésben. Mindketten gondolkodtak.

— Otthon mi van? Rendben megy minden? — Úgy, ahogy. Nem is tudom. Mindegy. Az iroda jól megy, megélek. Néha poros az írő asztal és a papucsomat rendszerint elfelejtik kikészíteni. De jól főznek.

— Szóval nem hiányozom. — Majd hirtelen szembefordult: — Nem nősül? — kérdezte élesen.

— Ez a kérdés benne van a légmentelmi kis kátében? Mert ha igen, akkor felelek rá.

— Banne van, — mondta az asszony nagyon halkán.

— Akkor megmondom. Nem. Ki tudja, mi lyent kapnék? Nincs időm utánajárni, aki meg nagyon akarná, az nem kell. Ha olyan akadna, mint maga volt...

— Azt se becsülne meg. Vegye el a kávé házat! — szólt mérgesen az asszony és ott hagyta. Végigment a szundikálók között, min denkihez volt egy-két jó szava, biztatta őket hogy most már pár perc múlva vége lesz. Fél kettő előtt hat perccel, három és fél óra után megszólalt a szíréna: Légi veszély el múlt! Az emberek fellelegyeztek, mindenki felkelt.

— Kérem, csak egymás után mehetnek ki emeletek szerint! — vezényelt az asszony. — Előbb az ötödikemeleket mennek fel, aztán a negyedikiek és így lefelé. Az alább lakók gyalog menjenek. Az idegeneket én kísérem ki, maradjanak a végére.

Mikor a kapuhoz értek, megszólalt az egyik:

— Kösönjük szépen, nagyságos asszony, a rólunk való gondoskodást.

— Szívesen. Isten vezérelje mindnyájukat, aludjanak jól. — Majd odafordult a ház felügyelőhöz: — Én még lenn maradok, hát ha újabb hullám jön, tessék bemeni, a kapu kulcsot majd leadom. A doktor úr velem marad.

Kimentek a kapu elé. Az utcára sűrű tömeg ben üdültak ki a kapuk alól a beszorult emberek, szaladtak a villamos felé, fel-felcsillant egy zseblámpa, a felriadt gyerekek sírni kezdtek, szokatlan, furcsa, szomorú éjszaka volt.

— Én is köszönöm a szállást — mondta a férfi. — Térjen maga is nyugovóra, elég volt az izgalomból.

— Nyugovóra nem térek, legfeljebb felme gyek a lakásomba. Az izgalomból elég volt de az nem mult el. Bennem egy külön riadó szólat meg. Én félttem magat. Nem az asszonyoktól, a magánytól. A megőregedéstől. Az egyedüllet egy darabig jó, azután beteggé teszi. Mi lesz, ha megbetegszik? Ki vigyáz magára? Ki ápolja?

Már tisztult az utca, a lámpák azonban sötét maradtak. Ott álltak egymással szemben nem látták egymás arcát, csak kutatták egy más gondolatát.

— Ki vigyáz rám? — mondta a férfi. Hosszú szünet után megszólalt: — Maga.

— Hogy gondolja ezt?

— Úgy, hogy eljön haza és felteszi a karszalagot: „Parancsnok”. Sőt azt is mondhatja amit ott lenn mondott az imént.

— Mit?

— Azt, hogy „Engedélyem nélkül nem hagyhatja el a helyiséget”.

A házfelügyelő várt egy darabig a kapu kulcsra, aztán megunt és lefeküdt.

DIVAI

Fekete angora-
szövet télikabát,
züstróka zseb
és gallérdíszsel

Almazöld selyem
délutáni ruha
különleges
ráncolásokkal

Fekete selyem
délutáni ruha,
széles strassz-
díszes övvel,
és pipőkön
ráncolva

Háromgombos
fekete szövet
télikabát, nagy
züstróka
zsebekkel

Homokszínű bundabéleléses bő kabát, elől végig nerc-
cel befogva, hozzá hallinacsizma, barna bőrrrel

KATZER ÉS BODNÁR
V. VIGADÓ-UTCA 5
DIVATSZALON MODELLJEI
ÁCS ETEL KALAPOK, IV., VÁCI-UTCA 9

HAVAS LASZLO SZALONJANAK

V., DEÁK FERENC-UTCA 15

MODELLJEI

Kalapok : Frank Irmától, IV., Váci-u. 22. * Ékszerek : Ajándékbolt, VII., Károly-körút 21

Mákos-szürke triko ruha, végig gombos, beállított övvel, színes, kötött mellénykével és ujjahosszabbítóval

Galambszürke angora kabát, bundabéléssel, övvel, bőven szabva, kékróka gallérral

Fekete selyemjersey színházruha, fekete gyönggyel kivarrva, kétszínösszeállítású övvel

Drap angora ruha, barna hörcsögprémbéléses, 3/4-es angora kabáttal

Fekete délutáni selymruha, három aranyhimzéses levéllel, a csipőkő elhelyezett ruhán, réncelt fodorról

**„STAR“ DIVATSZALON
IV., RÉGIPOSTA-UTCA 19
MODELLJEI**

Fekete selyemjersey színházuha, zöld-arany széles himzésdíszsel

Szürke gyapjukosztüm, lapos prémბóléssel, kékrókakézelővel

Barna-sárgazöld csíkozású jersey ¾ ujjas ruha, barna, kötött betét és alsó ullakkal

Homokszíű kétrészes ruha, övrésze gumibehúzással, íráskák kötött mellénykével

Aransýárga jersey kétrészes ruha széles, négygonbos övrésze méregzöld blízzel

KALAPOK: TOLNAYNÉ, KITTY-TÖL, IV., PETŐFI SÁNDOR-U. 13, VALA

Beszélgetés Honthy Hannával

a százszázalékos nőről, a színpadról és a háztartásról

Honthy Hanna maga a testetöltött nőiség. A színpadon is, az életben is. Egész lénye olyan puha és szőke, mint vállára omló selymes haja. Mindenütt a szépet keresi csak, tehetsége van ahhoz, hogy meg is találja. Ettől ilyen derűs, szelíd és kiegyensúlyozott. Nevető szemében és fitos orra körül humor és elmésség bújkál. Akármilyen lány és nőies, nem édeskés, hanem férfiasan derék, megbízható és rendkívül okos. Az ünnepeit primadonna, a színpad diadalmas nagy nője, magánéletében a polgári asszony mintája. Háztartása majdnem olyan híres, mint ő maga. Aki egyszer belenézett Honthy akármelyik szekrényébe, az nem alszik többé nyugodtan. Az arról álmodik, hogy megindul körülötte a szoba, ijesztő méreteket ölt könyvespolcának szelíd összevisszasága és vészjóslón fenyegeti a szekrényből kilógó ruhájának a csücske. Honthy Hannánál a rend életforma és esztétikai kérdés. Fantasztikus rendcsinálásának egyéni módszereit eszeli ki. Szekrényeit belül világos tapétával béleli ki, a polcok élet tarka fodorral díszíti. Minden

szekrényajtó belső falán gépfrott kis jegyzék díszel, a szekrény tartalmának felsorolásával. A konyharuhák, törülők, törülközők sarkába sorszámozta némez. Az ember belekábult ebbe a nagy rendbe, sok színbe és illatba.

— Hol végződik a színésznő és hol kezdődik a nagyságos asszony? — kérdezzük tőle.

— Hogy mikor vagyok színésznő, tulajdonképpen magam sem tudom. A színpadon sem érzem magamat színésznőnek, hanem annak a figurának, akit játszom. Tökéletesen benne élek szerepemben. Viszont előadás után, megint százszázalékosan asszony vagyok csak, akit otthona és háztartása érdekel legjobban.

— Ki a százszázalékos asszony?

— Az, aki legfontosabb kötelességének azt látja, hogy megteremtse azt a vonzó otthonot, amelybe az ura mindenhol hazavágyódik. Nem könnyű feladat, de megéri a fáradságot. Ehhez a rend, a tisztaság, a szép bútor nem elég. Sok múlik az asszony magatartásán is. Mindenekelőtt ne nyafogjon. Ha fáj a feje, vegyen be aspirint, de ne keserítse vele az urát, ne vádolja meg azzal, hogy a bajnok ő az oka. Érdeklődjön az urának a munkája iránt, amikor fáradtan hazatér, ne rohanja meg apró-cseprő házigondjaival. Az ilyenkor kibővülő veszekedésért az asszony felelős.

és még valamit: a feleség sohase mutakozzon ápolatlanul, ezzel lealacsonyítja önmagát. Amikor ápoltságról beszélék, nem a püderre, festékre, meg a parfümre gondolok, hanem vízre és szappanra. Nem rajongok a sok külső mázért, a festett körmöt sem szeretem.

— Melyik férj érdemli meg ezt a tökéletes feleséget?

Nevet, villog a foga:

— A jó tulajdonságokat csak a tökéletes férj váltja ki a feleségből. Viszont, ha az asszony jól viselkedik, a férj megjavul, anélkül, hogy maga is észrevenné. A két házastárs szeretettel és jószággal csiszolja egymást gyöngéddé és símülékonyvá.

— Mi a véleménye a dolgozó nőről?

— A nő dolgozzon, éppen úgy, mint a férfi, már csak azért is, hogy ellensúlyozza improduktív konyhai munkáját. Ha arra gondolok, hogy az ebédet legalább két óra hosszat főzzük és egy negyed óra alatt megesszük, kétségbeesem. A valamirevaló nő ambícióját csak az a munka elégíti ki, amelynek eredményét is látja.

— A pénzkereső nő?

— Erről nem tudok tárgyilagosan beszélni, mert én tízéves korom óta magam keresem kenyeremet. El sem tudom képzelni, hogy ez másképpen is lehet. Nem tudom, milyen érzés, amikor valakit eltarthatnak. Magam gürcöltem ki magamnak mindent. Csodálkozással hallgatom barátóimot, amikor arról beszélnek, hogy ruhaszámláikat a férjüktől kapott kosztépnéből fizetik ki.

— Hogyan lett színésznő?

— Anyámmal és nagyanymmal, kettőjük szerepny nyugdíjából, szűkös viszonyok között éltünk. Tízéves koromban beirattak az Opera balettkolájába, mert arra gondoltak, hogy a színpadon hamarabb kereshetek pénzt, mintha más szakmát tanulnék. Az olasz balettmester egy fél év után arra állalkozott, hogy ingyen tanít és szerződött az Operaházhoz. Azonban rövidesen kiderült, hogy győnye lábam nem bírja a nagy fáradságokat. Ennél fogva műfajt cseréltem és beiratkoztam Rákosi Szídihez, aki szubrettot nevelt belőlem.

— Szeretne prózát játszani?

— Minden szerepemre ugyanazzal a lelkesedéssel és izgalommal készülök. Szívesen játszánék prózát is, de a zsanér-szerepek érdekelnek legjobban. Színésznő vagyok:

eljárásom akár saját öreganyámat is, ha jó a szerep. Nem vagyok olyan hiú, hogy mindig csak tündökölni akarjak a színpadon.

— Lámpalázás?

— Bízalmasan! Különösen a pódiumon, meg a rádióban a mikrofón előtt. A zenekar segítségével és a közönség bátorítása nélkül elvesztem önbizalmamat. Egy-egy kívánságverseny után alig térek magamhoz az izgalomtól.

— Sok levelet kap a közönségtől?

Mosolyog:

— Hála Istennek kapok. Örülök, ha szeretnek. Minden levélre válaszolok. Nemrég egy kiáltótól megkaptam levelet kaptam, amelyben a harctéren lévő édesapja számára kér tőlem dedikált arcképet: ezt szánja neki karácsonyi ajándékkul.

— Mi a legnagyobb szórakozása?

— Az olvasás. Falom a könyveket, különösen a történelmi regényekért rajongok. Sokat kötök is, mostanában persze főként a katonáknak.

— Szeret öltözködni?

— A színpadi öltözködés kifáraszt. Nincs türelmem ahhoz, hogy magánéletem ruháival sokat foglalkozzak. Legszívesebben egyszerű, angolos ruhát viselek.

— Mit gondol, mi szépíti legjobban a nőt?

— A jó kedély. A szomorúság, a méreg, meg a düh csúnyít. Gyorsan nézzenek a tükörbe a hölgyek, amikor lármáznak: örökre elmegy a kedvük a veszekedésről.

— És a külsőségek?

— Azt hiszem, az ápolott haj a szépség fő kelléke. Fontosabb, mint a kalap, vagy a ruha, mert szerves részünk.

— Mi a nő állandó jó kedélyének a titka?

— A megbecsülés és a szeretet. Ha ezt elérjük, akkor minden könnyű és derűs körülöttünk, a problémák neveltségessé válnak és az áldozatok játéknak tűnnek.

— Mire vágyódik?

— Szeretnék olyan anyagi körülmények között élni, hogy csak játékoncélú előadásokon szerepeljek. Hogy mindenkinek adhasak, aki bajában hozzám fordul, mennél több ember szeméről letöröljem a könnyet és mindenkit megnyugtassak. Azért a mulattatásról sem felejtkeznek meg, hiszen a szórakozás olyan narkózis, amely pihentet és erőt ad a további küzdelemhez!

Kis szenzációink

A francia és svájci divatlapok csupa csipőn ráncolt ruhát hoznak, meg darázsderekat. Olyan lehetetlenül karcsú darázsderekat, amilyen a nagymamám volt fiatalkorában — hej, tudod, kisunokám, amikor én fiatal lány voltam, a derekamát át lehetett érni két tenyérrrel... minden nagymama ezt mondja. 1942 ruhái határozatlan egy régi polgári korszak békés báját idézik. Ma Párizsban pedig egészen egyszerűen azért van keletjük, mert a párizsi nők nagyon soványok. Istenem, az élelmiszeradagok olyan kimértek... a csipőn redőzött ruha pedig enyhe gőmbölyűségek illúzióját kelti, ott is, ahol nincsen. Ehhez is a világháborúnak kellett előjőni, hogy belás-
ták, nem szép a túlsóvány nő.

A mi hölgyeink idegenkednek ezektől a ru-
náktól. Erthető, nem szeretik, ha kövérítik
őket. Csakhogy itt vannak a magyar szabók,
akik, hogy a vonal párizsi maradjon és mégis
előnyös legyen, addig spekuláltak, amíg kitalá-
lák, mit kell csinálni, hogy a ruha ne szé-
lesítsen? Hallatlan raffiniériával készítik a re-
dőket, laposan levasalt ráncokat fektetnek
az alakra és letűzik mindenütt. Két ilyen csipő-
n redőzött ruhát mutatunk be, egy alma-
zöldet és egy feketét. Az almazöld kellemes
változatosság az örökös fekete délutáni ruhák
után, ehhez barna cipő és kalap, kesztyű kell.
Valamikor viselték a zöldet sötétkéssel; meg
lehet éppen próbálni, de feltétlenül össze kell
nézni a színeket, mert alaposan beleválaszta-
hat az ember. Az almazöldhöz még inkább
megy a fekete, a bordó. Tehát aludjék meg
ki-ki pénztárcájával és tükrével.

**Fekete tükörszűtőm ezüsttróvával minden nő
vágya.** Elegáns, mint az arany cigarettatárca,
finom és drága, nem mindenki engedheti meg
magának. Nem hiszem, hogy lenne még állat,
amelyért annyit sirtak volna, az ezüsttrókéért
sok nő könny hullott. És fog is hullani min-
dig, amíg csak Éva leányai csinosak és ele-
gánsak akarnak lenni és lehetőleg egy fokkal
„leöltözni” a legjobb barátnőt. Ez a kosztüm
könnyebben megközelíthető, mint gondolná
az ember, egész darabok helyett ezüsttróka-
farkakkal kell a zsebeket díszíteni. Az is de-
koratív és az eredeti összegnek csak egy kis
nyányába kerül.

A meghosszabbítható ujj a nő leleményesség
teteje. És a legújabb divatszennáció is. Mivel
a rövidujjú ruhák — valljuk be — többnyire
csinosabbak az egészen hosszú ujjasoknál, ki-
találták, hogyan lehet egy ruha ujjá, ha aka-
rom hosszú, ha akarom rövid. Könyökig érő,
bő ujjakat csinálnak, ehhez felhúznak — hi-
deg napokra — még egy másik, trikószerűen
tesztülő, másszínű ujjat, melyet belül, könyök
felett hozzáerősítenek a ruhaujjhoz. Már most
tavasszal, amikor nincs hideg, ki lehet szedni
ezt az alsó ujjat. Megváltozik az egész ruha
karaktere, pláne akkor, ha egy fehér piké-

gallérral frissítjük fel. Ez a rövid ujj —
hosszú ujj azért is jó, mert ma egy rendes
szövetruha elég tisztességes summába kerül,
érthető, ha ki akarja használni az ember.
Két ilyen, ha akarom téli, ha akarom tavaszi
ruhát mutatunk be. Az egyik egy mákos-
szürke, a blúz alatt finom gyapjúpullóverrel.
Ha nagyon fázós az illető... de tulajdonké-
pen csak pótujj és egy bekapcsolható plaszt-
ron mímeli a pullóvert. Ez a legjobb ötlet,
melyet az idén hoztak, régi rövidujjas ruhák-
nál is lehet alkalmazni, a fontos csak az,
hogy a gallér vagy plasztalon is ugyanolyan
legyen, mint a pótujj, különben nagyon tol-
dott-foldottnak hat. Kis ügyességgel azért
össze lehet állítani. A csikós jersey-ruha élén-
ken illusztrálja, milyen lehet egy vidám és
meleg téli ruha? Egészen könnyen el lehet
képzelné, milyen lesz ez a ruha tavasszal,
amikor lekerül a hosszú ujjá és fehér piké-
plasztalon jön a blúz középbé. Régi barna
vagy fekete ruhát vidámmá lehet tenni méreg-
zöld ujjal. Mindjárt több kedve lesz az em-
bernek hozzá.

Váratlan ötleteket hoz a háborús divat. Pél-
dául meg lehet lenni selyemharisnya nélkül
is... csakhogy az új harisnya nem imitálja
a selymet, nem bolyhos belül és selymes ki-
vül, mintha selyem volna, az új harisnya egy-
szerűen és becsületesen megmondja magáról,
hogy ő azután gyapjúból készült. Fázósabb
lábakra a térdig érő gyapjúharisnya alá még
flórharisnya is kerül. Aki feltűnőnek tartja
a fehér vagy nyerszínű gyapjúharisnyát, vagy
attól fél, hogy vastag benne a lába, az ve-
gyen olyan színűt, mint a ruhája, de mindig
más legyen a színe, mint az alatta levő vé-
konyalb harisnya. Ez az egész arra is jó,
hogy pótolja a háborús, vékony hócipőket,
melyek bizony nem sok meleget tartanak.

Ez a háromrészes tirol ruha rögtön elveszti
tirol jellegét, amint térdharisnya nélkül húz-
zuk fel. És akkor sem tirol ruha, ha zöld
helyett egérszürke a színe, sötétké vagy
barna blúzzal, de szép paradicsompírossal és
sárgával is. Jövonulú, sima, ötletes kis ruha,
ideális bunda alá való viselet. Ha egy árnya-
laltal hosszabbra csináltatjuk, rögtön komo-
lyabb jelleget kap. A mellény a legcsinosabb
ilyenféle ruhadarab, amire azt mondják:
tudja Isten, mi van benne, olyan egyszerű és
mégis...

**Milyen egészen egyszerűnek látszik az a re-
mek lumberjackos ruha is!** De csak látszik.
Csak hozzáértő szem veszi észre a szabás
eleganciáját, olyan utólrhetetlen apró árnya-
latokat, melyekre csak az igazán nagy sza-
bók képesek. Mégis, hogy „lenézhető” legyen,
arra figyelmeztetem azt, aki ezt az együjttest
kiszarrónóvel akarja megcsináltatni, gondo-
san ügyeljen arra, hogy a zsebek közepe pon-
tosan egy irányban legyen a szoknya hőljá-
val, ennek a hólnak szinte a zsebből kell
folytatódni. Az ujjak nagyon bővek. Csukló-
ban és derékon többszörösen húzott gumí-
val adják meg a ráncok szép esését. A szok-
nyán a holt fel, egészen a derékig, szélesen
lettűzik. Puha, egyszínű szövetből szép, minél
puhább a szövet, annál nagyobb sikere lesz
a ruhának. Jő feketéből is, fehér bolyhos
angóra-plasztalon. Akkor délután, sőt este
is felvehetjük. **Izsáky Margit**

Klasszikus szépség - modern szépség

A legendás Páris talán nem ítélte volna híre-
s aranyalmáját a modern szépség e bájos kép-
viselőjének. A mai szépségideál vonásai talán
nem feleltek volna meg tökéletesen az antik
világ szabályainak. A szépség fogalma válto-
zott az idők folyamán, de egy-k legfontosabb
alapelvet követelménye az ókortól napjainkig
töretlenül fennmaradt: a friss, üde, hmvassan
gyengéd nő arcból az örök szépségideál!
Napjaink asszonya játszi könnyedséggel meg-
serezheti és megtarthatja bőre gyengéd, bár-
sonyos szépségét. Ma már erős és biztos
segítőtársra ebben minden asszonynak a Hor-
mocith-páder, mely kifejezetten a száraz bő-
r számára készült.

Egész nap puhán, selymesen tartja az arcot
nem pereg le, nem lömi el a porusokat és
csodálatos természetes színeivel soha nem sejt-
telt gyönyörű kikészítést biztosít.

Ez a páratlan készítmény sok meglepetés-
tartogat az Ön számára, Asszonyom! Hasz-
nálna tehát még ma a Hormocith-páder, mely
Ön előtt is megnyitja az utat a szépség, a si-
ker és a biztos érvényesülés felé!

Nagy doboz ára P 5.12. Takarékdoboz: P 8.53
Kapható szaküzletekben. Magyarországi fő-
raktár: Dr. Blizt drogéria, Budapest, Vilmos-
császár-út 23/a.

OLAJFESTMÉNYEKET

JÓL VEHET

HOFFMANN FERENCNÉL

Budapest, IV. ker., Károly-körút 28.

(Központi város háza)

Az odaadó francia nő

Külföldön azt hiszik: paradicsom-madár, csillogó, repkedő, luxus-valaki, aki még a mai háborús világban sem tud változtatni életmódján. Mi mindent is hisznek róla! Hogy délelőttönként ágyban hever és csak akkor kel fel, amikor magassarkú cipőjében az egyik kozmetikai szalonból a másikba tipog. Hogy ebéd után valami csodaszereket rak álarcként arcára, hogy kisimítsa éveinek bármily halvány nyomát és a „kötelező”, ötórás teára, csillogón, ragyogón megjelenjen az egyik vagy másik „chic” helyen, hogy este, újabb átöltözés után, (még ha az idők által parancsolt „rövid délutánban” is), beletessen valamelyik színházba, vagy mulatóba.

Ha azután a külföldi, véletlenségből, Franciaországban él, törheti a fejét, hogyan terjedhetett el *ennyeire* hamis kép? Megszokhattuk az állhíreket, a hamis beállításokat, de olyan téves képet, mint amilyen külföldön a francia nőről elterjedt, még elferdítve is nehéz rajzolni.

Röviddel Franciaországba való érkezésem után, az egyik ittlől külföldi íróval beszélgettem a francia nőről és ő a fő különbséget az itteni asszonyok és a mi közép-európai asszonyaink között abban látta, hogy a francia nő számára, a szeretet vagy szerelem döntő *parancs* és ha egyszer felismerte, hogy egy férfit szeret, akkor nincs többé kétely, nincs többé alkudozás, tudomás veszi, hogy *szeret* és akár ilyen, akár olyan keretek között, ahhoz a férfinhez tartozik, aki ezt az érzést felkeltette benne. Itt nem dicsérik a szerelemmel, mert elkerülhetetlennek tartják. A nőknek mindegy, de teljesen mindegy, hogy hol és miképpen szerethetik azt, akit szeretnek és ha villamoson, utcán vagy egy városi park padján önfelédten csókolózó párokat látunk, ez nem frivolitásból vagy „flirt”-ből történik, hanem abból az egyszerű felismerésből, hogy magától értetődő egymáshoz tartozni, jó egymáshoz találni, miért vesztésnek el akár csak egyetlen percet is abból a nagy ajándékból.

Franciaországban, amikor nőkről beszélnek, ezt a szót hallottam legtöbbször, melyre alig van találó magyar kifejezés: „dévoument”. „Elle fait preuve d'un profond dévouement”, ezt a megállapítást halani úton-útiélen, ha nőről van szó. Ez azt a „dévoument” szót nem fejezi ki sem az odaadás, sem az önfeláldozás. Ez a szó, mely a legpontosabban írja körül a francia nők érzését azzal a férfival szemben, akit szeretnek, különös összetétele a szeretői, feleségi, anyai, testvéri, baráti, jópajtási és munkatársi érzések. Olyan ez, mint egy furcsa cocktail, melyben a francia pezsgő jól megérte a kisüstön fölt, régi hazai szilviummal.

Hányszor voltam saját magam tanúja egy-egy fiatal házaspár ebédjén, amikor a már így is kissé vérszegény asszony, mosolyogva mondta, hogy a gyomra nem bírja jól a kenyeret és az egész napi adagot férje elé toltta, ami Franciaországban nagy szó, hiszen itt a férfiak, nők egyaránt nagy kenyérvivők. Mászor épp akkor léptem be egy magasrangú francia diplomata feleségéhez, amikor férje nyakkendőit vasalta suttymban.

Az egyik legnagyobb francia lap főszerkesztőjének felesége nagyon büszke, hogy a párizsi hatszobos lakásuk után sikerült abban a vidéki kisvárosban, ahol a lap, a Párizsból való menekülés után, elhelyezkedett, szobakönyvből lakást találni és így ő maga főzhet

Megkérdeztem, főzött-e már előbb, alaposan kinevetett. „Miért főztem volna? És mikor? Hiszen akkor, a régi békeidőben, annyi dolog volt azzal, hogy semmi dolog nem volt.” Megmondom neki, nem értem, miért főz most, hiszen jól-rosszul, vendéglőben is ehetnének és így nem kellene sorban állnia, a gyéren és csak bizonyos órákban pisilákoló gázzal bajlódnia. „Igen... de a vendéglői adag nem elég a férfi-légnem és odahaza mindig lehet még valamit hozzátenni, otthon mégis csak vajjal vagy zsírral főzök és nem csak vízzel!” És már veszi is a gumikesztyűjét, mert hozzálát a krumplihámozáshoz. Elszégyellem magam, mert hogy egy nő — nem egy nő, de a francia nők nagy többsége — annyire természetzerűleg először és természetesen a férfira gondoljon, sok helyütt nálunk, azt hiszem, szokatlan lenne.

Ugyanígyen természetesen fogják fel a gyereket is és nem győzném két kezemen felsorolni azokat az ismerős asszonyokat, kik a menekülés után, egy kicsi és kényelmellen szálloda szobában, ugyanolyan magától-értődőn hozták világra gyermeküket, mintha párizsi palotájuk vagy vidéki kastélyukban lennének. A tavalyi fűtellet fél folyamán, sokszor hallottam, hogy ez, vagy az a kisbaba, nulla alatti szobában született és az egyik nagyon csinos, nagyon elegáns fiatal asszony, ki Franciaország egyik legelőkelőbb nevét viseli, nevetve mesélte, hogy amikor a baba megszületése után a fűtelten szobában fektült, nem találtak a szállodában elég pokrócot, hogy felmelegítsék és így előszedték férje és a saját kabátjait is. Mindez valószínűleg máshol is megtörténik, az, ami itt talán „más”, ami melychben benyomást tesz az idegenre, az a hangzatosság minden hiánya, a természetesség, amivel mindez nem is „elviselik”, de egyszerűen átlik, az élet pillanatnyi követelményének tartják.

SZÍNHÁZ

AZ UTÓD

A Vigszínház bemutatója

Bókay János új színműve a legkomolyabb, a legnemesebb az eddigi Bókay-darabok közül. Tiszta szándékú, becsületes munka. Bókay, a boszorkányosan ügyes és szellemes vigjátéki, egészen más formában jelenít meg Elmélyedve szál két férfilek mélységeibe és a mesterségbeli fogásokat felretéve, szinte áhítatosan vázolja két kemény férfiember portréját és viaskodását, melyet az emberi élet értelméért — a munkáért folytatnak.

Bókay színműve tipikusan férfidarab. Arról van szó benne, hogy a kitűnő orvosprofesszor, munkaterejének teljében, nem tud és nem akar megválni munkájától, amikor a hetvenéves korhatárt eléri és a törvény értelmében vissza kell vonulnia katedrájáról. Az egyévi „születési idő”-ért kormszakadtaig harcol. **Az mondja: azért, mert úgy osztotta be magának, hogy egy év alatt likvidál mindent. Pedig önmagát csalja — sem egy év, sem öt év alatt nem lenne készen munkája felszámolásával. Mert a munkát, mely hivatás és kötelesség, az igazi ember haláláig folytatja. Csak-hogy a fatalitás is követeli jogait: a természet rendje szerint jönnie kell az újaknak, a frisseknek, az egészen másoknak, azoknak, akik tovább viszik a fejlődést, a tudományt, melyet az öreg professzor egész életében hárségesen szolgált. A problémát vakító fénnel világítja meg Bókay, mindkét részről, minden kicsi részletkérdés kidomborodik. A fiatal professzor éppen olyan becsületes, csak a munkájának év, elhivatott orvos, mint az idősebb. Tulajdonképpen maga az öreg nevelte utódjának, de mikor elérkezik a pillanat, összeroppan, nem tudja átadni a helyét... Mert mindentől meg lehet válni az életben, mindent lehet pótolni — csak a munkát nem. Megoldás? Tulajdonképpen nincs is. A megoldásnak belülről kell jönnie. Sok lemondással, önfeleggyel, keresztyéni türelemmel elérkezik mindkét férfi a megbékélés pontjára. Az utódot is éppen olyan irgalmatlan súlytal nyomja az előd tekintélye és följénye, hogy jóformán lehetlenné teszi számára az alkotó munkát. Nagy teher mindégüknek a másik — és mégis eljutnak odáig, hogy csak egyszerűen erővel lehet elviselhetővé tenni az életet. Az öregebb egész erkölcsi súlyával segíti, támogatja az újító és bátor fiatal: ezt követeli az élet.**

A darabnak van egy egészen finom kis mellékzöngéje is, az, hogy az alkotó férfi életében az asszony erősen háttérbe szorul. Család és gyermek — mindez az asszony válog. És nem könnyű asszonysors nagyraihivatott férfi élet-társának lenni, hűséggel és szeretettel szolgálni azt, akinek életét egyedül a munkája tölti be.

Az idősebb professzort félelmes emberábrázoló erővel Csontos Gyula alakítja, a tételődő utódot pedig Ajtay Andor. Remek a klinika orvoskarának rajza, a sokféle orvos; mindnyájan ismerjük az elstikkadt, a második vonalban szorult tehetséget, az intrikus karrier-avadaszt, a precíz és mesterségszerű gyógyítót, a hűséges, csak-a-professzor-ármnyekát. Egy bölcs és tiszta emberségtől sugárzó öreg professzor szerepében óriási feltűnést keltett Mihályi Ernő. Az egyetlen női szerepet a tanár unokáját, aki az utódohoz megy feleségül, megvesztegető bájosan játssza Zsile y Margit.

A Vigszínház egyik legkomolyabb sikerét jeleli ez az előadás.

Családi köc

Új könyvek. — *Dr. Weninger Antal*, a kiváló ideggyógyász, lapunk orvosi rovatának vezetője. Az *egészség testi és lelki forrásai* címen megjelent új könyvében kimerítően foglalkozik mindazzal a fizikai és főként lelki tényezővel, amikből az ember egészsége összetevődik. Rámutat arra és bizonyítékokkal támasztja alá, hogy az egészség nem csupán fizikai jelenség, hanem és főként: a lelki energiák harmonikus működésének eredője. Új megvilágításban tárgyalja a helyes táplálkozást, tornát, turisztikát, testápolást, életmódot, munkabeosztást és pihenést. Egyik bírálója azt írta a könyvről, hogy a kitűnő szerző ebben a munkájában „nyugát jógáját” adja. Amihez mi csak annyit fűzünk hozzá, hogy aki súlyt helyez a kiegyensúlyozott, harmonikus életre: olvassa el ezt a könyvet és fogadja meg tanácsait. A könyv az Országos Közművelődési Szövetség kiadásában jelent meg. — *Makra Sándor* ösmagyár meséjéteka, amelynek címe *Csodágy*, lelkes kísérlet abban az irányban, hogy a magyarság eredeténél történetét színpadi formában elevenítse meg. Az érdekes és értékes irodalmi alkotást *Gaborjáni Szabó Kálmán* festőművész pompás fametszetei díszítik.

Angelo műtermében, Budapest, IV., Váci-u. 24., karácsonyra számtalan szebbnél-szebb *jénypé* és *miniatúr* készül. Telefon: 18-07-21.

Hímen-hírek. — *Czáka Klárka* és *Gebula Béla* örök hűségét esküdött a csíkszeredai rk. templomban. — *Horváth Teréz* és *Mogyoróssy József*, Budapest, jegyesek. — *Baska Katalin* eljegyezte *Cseh István*. — *Borosjenői Kádár Zoltán* százados eljegyezte *Almássy Erzsikét*. *Uhlgyarik Kató* és dr. *Drippy Miklós* házasságot kötött. — *Madarassy László* földbírtokos és néhai *Vajay Irén* fia, *Madarassy László* dr. belügymin. titkár, eljegyezte néhai *Fejes Árpád* törv. bíró és *Tokay Ilona* leányát, leát. — *Andorfi Fischer Otó* és felesége *kis-palugyai* és *bodafalai Palugyay Margit* leányát, Ilonkát, a városligeti jákai kápolnában vette oltárhoz szirmait és szirmabeseánydi *Szirmay Géza* és felesége *gerdovchéki Ernuszt Károly* fia, Géza.

A NŐK oly sokat állanak a tükör előtt és megsemmisírik önmagukat. Az a nő, aki tudatosan ápolja szépségét, csak Hormocith „B” krémet használ, mely ma már a legszárabb arcbróú hölgyek közt is a legnagyobb népszerűségnek örvend.

Új kismagyarok. — *Ily. Rieger Antal* és neje, *Győr, István Gyula* kislány született. Keresztszülei: *Huszár József* tüz. őrm. és neje, *Sokorai Erzsébet*. — *Pálósi László* MÁV főtiszt, áll.-főnök és neje, *Spakker Mária*nak, *Rimaszécs, Gabriella* Mária leányuk született. *Imreze Tibor* Mávag műszaki tiszt és neje, *Gyöngyössi Katónak*, *Diósgyőri* vasgyár, *Erzsözákjuk* mellé *Katica* kislányuk született. Keresztszülei: *Hlozek Lilli*, *Gyöngyössi Gyula* és *Gyöngyössi Zoltán*. — *Pál János* m. kir. zls. és neje, *Kurucz Jolánnak*, *Gáva*. flügyermekük mellé *Anna* Mária kislányuk született. Keresztszülei: *Virág Lajos* és menyasszonya, *Vágó Katalin*, *Debrecen*. — *Varró Sándor* és neje, *Simon Margitnak*, *Tápiógyörgye*, *Sándor* kislány született. Keresztszülei: *Simon Vera* és *Balázs András*. — *Pozsonyi Károly* Mávag-tiszt és feleségének *Szilárd* kislány született.

Az 1942-es évfolyam díszes, aranymintás önköltségi táblájára kiadóhivatalunkban P 3.50 beküldése ellenében már megrendelhető.

Társasági futár

Már túl vagyunk az első havas, téli napokon és elmúlt már az év egyik legkedvesebb ünnepe, a Mikulás is. A kis cipők az idén is kikerültek az ablaka. Az idén Mikulás apó is érezte már a háborút. De puttonából, ha könnyebb is volt talán, mint máskor, minden kis magyar cipőjébe került egy kevés...

◆ *A pécsi cisztercita gimnázium* növendéke volt *Babits Mihály* és nyolc éven keresztül kopott cipője talpa a szép mecsekalji városka macskaköves utcáin. „*Timár Virgil fia*” című regénye, azonkívül sok kedves Babits-vers: „*Isten kezében*”, „*Utca estejelé...*”, „*Emléksorok egy pécsi uszodára*”, mind ezt a várost éneklék. A pécsiek büszkéik is Babitsra és egy kicsit ki is sajátítják maguknak a költőt. A pécsi Babits-kultusz eredményeképpen a legutóbbi városi közgyűlés egyhangúlag megszavazta, hogy utcát nevezzenek el *Babits Mihályról*. Tervebe van véve a *József-utcai ház*nak, amelyben a költő lakott, márványtáblával való megjelölése is.

◆ *Mengelberg*, a világhírű karmester, Budapestent két hangversenyt ad, majd vidékre is ellátogat. Budapesti hangversenyei után *Kolozsvárról* és *Szegeden* vezényli a helybeli filharmonikus zenekart egy-egy koncerten. *Mengelberg* a fővárosban januárban ismét szerepel majd, mikor is a Fővárosi Zenekar élén ad hangversenyt a Vigadóban.

◆ *Angelo* műtermében, Budapest, IV., Váci-u. 24., karácsonyra számtalan szebbnél-szebb *jénypé* és *miniatúr* készül. Telefon: 180-721.

◆ *Berlinben* megnyílt a magyar festészeti és grafikai kiállítás. Berlin után a kiállítás még több németországi városba is ellátogat, mégpedig *Drezdába*, *Boroszloba*, *Bécsbe* és *Grácba*. A művészi rendezést *dr. Csánky Dénes*, a Képzőművészeti Múzeum főigazgatója végezte. A Németországba induló kiállítás anyagát, mely több mint ötszáz alkotást ölel fel, a Kormányzó Úr Ófőméltsága is megtekintette.

◆ *A m. kir. honv. g. tart. tiszt. iskola* karpaszományosai a Vasúti és Hajózási Klub helyiségeiben műsoros estét rendeztek. Az estén a karpaszományos iskola ügyes műkedvelő tagjain kívül *Szörényi Éva*, *Rácz Vali*, a pécsi *Öregdiákok*, *László Imre*, *Vécsey Ernő*, *Holéczy Ákos* arattak megérdemelt sikert. Az est teljes bevételét a Vöröskereszt céljaira ajánlották fel.

◆ *A Balaton minden időben nagy közkedveltségnek örvend.* Télen, nyáron egyaránt tele van, hisz a magyar tenger rajongói minden évszakban hűek maradnak a nagy tóhoz. A Balaton egyik kedvence pontja, a Fővárosi Üdülőhely, hol mindig tóháza híz van és a legjobb társaság ad egymásnak találkozót. Tavasszal, nyáron a vitorlásversenyek egymást érik, télen pedig a fehér sportok rajongói ünnek tanyát az üdülőhelyen. A nagyobb ünnepeknek még a fürdőszobák is ki vannak adva. Jelenleg is lett ház van *Kenesén*, a közelgő karácsonyi ünnepekre és a Szilveszterre már hetek óta nem lehet szobát kapni. *Kenesén* megint nagy élet lesz december végén...

A természet legszebb ajándéka

az egészséges fehér fog. Figyelje csak meg, hogy mily sokan vannak, akik a fogápolást elhanyagolják, azután hasonlítsa össze, hogy milyen kellemesen hat egy üde száj, jólápolt fehér fogakkal. Az emberek milliói használják naponta a Chlorodont fogpaszt és ez a tény bizonyítja legjobban ennek kiválóságát

Chlorodont fogpaszta

A városligeti műjéppályán vidám zeneszó mellett folyik az élet. A bajnok és bajnoknő már buzgógn gyakorlatoznak, a hölgyek vadonatúj korcsolyadresszükben élvezik a tükörsíma jeget. A társaságbeli hölgyek közül báró *Vojnits Miklósné* siklott ki elsőnek. de gyakori vendégekként kint látjuk még *Tatics Arkádné* államtitkárnét, *Quant Richárdnét*, *Szpisziák Jan* szlovák követ feleségét, *Méray-Horváth* Opikát, *Kapuváry* Zelmá festőművésznőt és *Bárdos Feltoronji* Zoltánét. A bajnoknők közül *Szilassy Nadinka*, *Popp Márta* és *Paizs Anni* gyakorlatoznak már nagy szorgalommal.

◆ **Érdekes vendége** volt Budapestnek. *Jussi Björling*, a stockholmi Operaház, valamint a newyorki Metropolitán kiváló tenoristája érkezett vendégszerelésre hazánk fővárosába. A kiváló tenorista — akit a „svéd Gliglinek” is neveznek — egyik legjobb barátja *Svéd Sándornak*, a kiváló magyar énekesnek, akivel New-Yorkban közös otthona van. A svéd tenorista az Operaházban a Bohémélet Rodolpho-ját énekelte nagy sikerrel, majd az operaház vendégjátékának kívül önálló hangversenyt is adott.

◆ *Oltag Andrea* férjezett *Strassaldo* grófnőnek kisbabája született. Az újszülöttet *R. Mons. Fogarapatriasi* hercegek keresztele és a keresztszülei lisztséget *Cerrutini* Paulay Erzsi és gróf *Del Nestri* fregattkapitány vállalták.

(dr. S. A.)

Zsuzsánna

HADNAGY-KISASSZONY

Rajz a legendáj ikékből
A magyar honvédelem leányi zsámara írta —
SZ. JOLYMOJ BEA

3. folytatás.

Kis Albert a Szatmár felé özönlő kapás, kaszás, rossz puskákkal felszerelt gyujtató csapat nyomába nyargalt s vissza akarta terelni őket. Nagyokat kurjongatva, szidia a rendbontókat:

— Atkozott kutyák, hát vademberek vagytok, vagy barmok, hogy a fajtátok falvait gyujtatójaitok, raboljátok?

— Nem magyarok azok, hanem labancok — üvöltöttek megrészegülően.

— Üsd, vágd, nem apád! — ordították s rárohantak a közeli védtelen falura.

— Csöcselékhad! — ordította Kis Albert, akit közben az egyik rablóvezér úgy fejbévágott a puskatással, hogy lefordult a lováról. Ha Losárdi Tamás fel nem szedi a földről, agyontaposák a nyargaló lovak.

Tamás kétségbeesetten látta, hogy legjobb szándékaik balul ütnek ki. Ajúlt bajtársát a lovához köve egykezett kimenteni a felüldöht csöcselékhad közül s visszanyargalt Sárospatlak felé.

De ezalatt már elindultak Dolina felé Károlyi Sándor szatmári főispán rendcsináló csapatai és csakhamar szétverték a gyülevesz hadat. Sokan hagyták ott a fogukat, nagyrészt szétütött s így mecsapant a Rákóczi zászló alá toborzott első felkelő had. De ez nem volt baj, mert a fergése kihullott és a rendes, hazafias és önzetlen lelkesedésből összetoborzott kurucok újból gyülekeztek.

Kis Albertnek szerencséje volt, hogy leütötték, bár ez csaknem életébe került, ám, ha Károlyi serege ott találja a rablók között, már nem is volna az élők sorában. Kötéssel a fején, barátja ápolása mellett lassan magához tért s első kérdése volt:

— Megjött-e a húgod Rákóczitól?

— Nem jött még, már magam is aggódom érte — szölt Losárdi Tamás. — Most már Ungvárt is el kellett hagyniok, Arra pedig igen veszélyes lehet az útjuk, mert ott is toboroznak s onnan is összetűzésekről hoztak hírt. Kis Albert nagyot sóhajtott.

— Talán mégsem kellett volna elengedni Zsuzsánnt! — szólalt meg.

— Zsuzsánna leány! — biztattatta barátja a beteget, de azért az ő szíve is kalapált.

Titkolni akarta sebesült bajtársa előtt, hogy rossz híreket hoztak Perecsény felől is. Károlyi által szétvert csapatok maradvékai arrafelé szállingóztak szét s az oltani erdőkben húzták meg magukat.

— Az ehkös szekér erdőségek között haladt a holdvilágos éjszakában. Éjfélt elmúlt s Tecát felváltotta a bakon Losárdi Zsuzsánna. Különös érzések viharoztak benne, amikor az erdei úton dögögtött a kocsi. Mintha balsejtem sugta volna, hogy a fiatal hadnagyot, aki úgy megbabonázta a szívét — ezekben az órákban baleset érte. A fák ijesztő árnyékokat vetettek az útra. Nyomasztó volt a csend. Zsuzsánna bátor lány volt, de most erősen vert a szíve a félelemtől.

— Kuvik — kuvik — sipítozott a közelében a bagoly s valahogy úgy érezte, hogy elő kell vegye revolverét. Különös neszek ütöttek meg a fülét. Mintha embertől származnák a zaj. Nem bírt tovább a félelmével, felköltötte Tecát.

— Fogd meg a revolvért, Teca s tartsd készenlében — sugta Zsuzsánna. — Valami zajt hallok már. Hosszú ideje.

— Ugyan, kisaasszonykám! — dadogta Teca.

— Tán fél a kisértektől? Mert én nem!

— Csak már künn lennénk az erdőből! Jézus, segíts! — nyögte Zsuzsánna hideg verejtékkel ellepve, mert e percben a holdvilág fényében tisztán látta, hogy emberi alakok rohannak ki az erdőből.

— Allj meg, mert lövök! — ordította egy durva hang.

Zsuzsánna e percben visszanyerte bátorságát. A lovak közé csapott s visszakiálltotta:

— Töltött fegyvereink nekünk is vannak! — s ahogy a lovak gyors ügetésbe fogtak, puskagolyó fúrta át a szekér sátrát. Hajszálon mulott, hogy Tecát nem érte. Zsuzsánna felállt a bakon, Tecára bízta a hajtsát, ő pedig az utánuk futó árnyékok felé lött. Visszhangzott az erdő a puskadörrenéstől és az üldözők utolérték a szekeret s körülfogták. Hiábavaló volt a két nő bátorsága. Meg kellett állni a kocsinak, a szekér elé kerülő lovas alakok elkapták a lovak zabláját. Hahótázva világított valaki a nők arcába.

— Az áldóját! Ezek nők! Szép paraszt csibéki!

— A fenét! — csodálkozott az egyik. — Ne bántátok őket, hiszen ezek megmentenek minket az éhhaltól. Gyümölcs, kalarabé, retek, kenyér. Kenyér! Emberek! Együnk! — s pillanatok alatt szinte örvönge szedték szét az árut.

A két lány megmerevedett a csodálkozástól. Amikor minden ételnemű elúnt a kocsiról, ordított az egyik:

— Át kell kutatni őket. Hátha kuruc kémeik, vagy Károlyi Sándor vizsgál! — s durván megragadta Zsuzsa karját. De Losárdi Zsuzsánna rátalált már a bátorságóra, akkora pofont mért le bántalmazójának, hogy az megtántorodott tőle.

— No, ezért meglakolsz, te rongy kofal! — ordította magánkívül a vadember. Zsuzsánna azonban felkapta revolverét és célozott.

— Aki hozzánk nyul, az a halál fia! Azonnal lelévöm. Teca, fei a revolvért! — kiáltott rá a kis cselédre, aki megbülvölve fogadott szót. E percben valahonnan messziről újabb lovascsapat vágatott a zaj irányába.

Jókor érkeztek oda, mert a lövöldöző Zsuzsánnt a rablók hátulról megtámadták, fegyverét kicsavarfák kezéből s már a hajánál fogva rángatták le a kocsiról. Amikor az útonálló had észrevette, hogy új csapat közeledik, szét akart futni, de amajok bekerítették őket.

— Kik vagytok és mi járattan tartottatok erre felé? — kérdezte tőlük az egyik tiszt. Zsuzsánna megérezte, hogy nem ellenség áll vele szemközt, bátran és nyájasan felelt:

— Gyümölcs- és zöldségárusok vagyunk s most Nagybereszna felé haladunk, hogy útközben eladhassuk áruiunkat.

— De mit kerestek éjjel az erdőben?

— Nappal a nagy meleg árt a gyümölcsnek és zöldségnek, így még frissen ér be a reggeli piacra.

— Meggondolatlanság! — dorgálta meg a tiszt a két lányt. — Látjátok, mi történt volna veletek? Errefelé rablócsapatok csöcselékhadra portyáznak. Azok, akiket szétvert Károlyi Sándor uram. Most tudják már, mi a sorsuk. Ezek rosszak voltak kurucnak és rosszak labancnak is.

A derengő hajnal világosságánál megértették a lányok, hogy kuruciszt szegődött védelmükre, a legényeivel, akik összefogdosták előbbi támadóikat s maguk előtt hajtották őket.

A legények rendbehozták a felborított szekert, a két lány telült újra s a kuruc tiszt és egy kis csapat kíséretében megindultak. Amikor kikertek az erdőből, már felkelt a nap. A kurucok is búcsúzkodni kezdtek Zsuzsánna hálásan megszorította a védelmükre kelt tiszt kezét, mire az a leány főlébe sügta:

— Zsuzsánna kisaasszony, engem Kis Albert hadnagy bajtársam küldött a nyomába. Azt üzeni, mondja meg a kisaasszony a nagyrúnak: most már megtisztult a gaztól a felkelő had. Károlyi Sándor szétverte a rablóbandát. Már a nemesek is megindultak. Velünk van Borbély Tamás és Ocskay László s már 3000 gyalogos és 800 lovas van együtt. Levelet is küldött Albert. A bátyja is köszönteti. Zsuzsánna csak irult, pirult s könnyek gyűttek a szemébe. De azért eszébe jutott az úton szerzett toborzó dal. Zsebébe nyúlt és átadta a kuruc tisztnek.

— Fogadja hálából. Hátha hasznát veszik! A tiszt melegen rázta meg Zsuzsánna kezét.

— Férfinak is beillenék, olyan bátran viselkedett. Érzem, hogy jobb követünk nem lehetne Rákóczi Ferenchez. Tisztelgett és nyargalva elvágatott foglyaiavá és kis csapatával Ungvár irányába.

— — — — —
A magyar fölkelés híre eljutott a bécsi kortámanyhoz. Lipót király maga elé rendelte Károlyi Sándor grófot, Szatmármegyei erőseket íspánját s kérdőre vonta:

— Hallom, megint lázadósít játszanak a magyarok?!

— Felség! Ez több, mint játék. A haza vesztélyben van, mert nemcsak idegen zsoldos hadak pusztítják a magyart, hanem a megbotlott lelku nép is csapatokba áll és rabol pusztít, gyujtogat — vallotta be egyenesen Károlyi Sándor, aki derék magyar ember volt s Rákóczi nagy tisztelője, de az ő erőseke mégis szétverte a felvidéki rablóhadat. A király előtt sem hunyászodott meg mert keménykötésű férfi volt.

— Ugyan, ugyan, — mondta Lipót. — Na gyobbnak látja a veszedelmet, mint amilyen — Felséges uram! Máramaros, Ugocsa, Szatmárt szállták meg és pusztították e hadak, de már elbántunk velük.

— Hát mi baja megint a népek?

— Az adók, felség. A nép már sótalanu eszi a kenyeret, legfeljebb a saját könnyeivel szózza. Túlásagosan nagy hatalmuk van az osztrák sótisztéknek. Le kellene törni őket. Az adókat pedig le kell szállítani. A magyart kiforgatták minden javából, felség. Az árvis elönötte a gabonaföldek javát s itt a nyakunk az inség. A templomaiktól is megfosztották a dunántúli hívőket. Ez az oka a „rebellis” magyarok elkeseredésének, felség.

— Önök, magyarok, nagyon, nagyon szentimentálisak, de majd zablát tesznek az ágas kodókra — szölt kedvellenül a király. S ezzel vége volt az audienciának.

Amikor Bécs kapuját elhagyta az elkeseredett magyar főúr, vámszedő állt a kocsjá elé.

— Hogy meri a kocsimat megállítani? — tiltakozott a gróf.

— Úgy, hogy akárki fia legyen az úr, fizetnek illt a vámnál egy aranyat.

Károlyi megvetőleg lökte oda a pénzt s a vámszedő szeme közé nézve, fenyegetőiesen mondta:

— Visszafizeti ezt még Bécs!

— — — — —
Aztán egyenesen Esze Tamás táborra felvágatott, csapatot vállalt és beállt maga is a kurucok közé, kapitánynak. (Folytatjuk)

Háztartás

Cellerleves. Egy cellert megtisztítunk, metélre felvágjuk és egy liter sózott vízben megfőzzük. Lábosba teszünk 2 evőkanál lisztet, 2 deci tejjel, jól elkeverjük, beleöntjük a cellerhez és felforraljuk. Forrás után tálalhatjuk.

Borjüvelő citrommal. Két borjüvelőt sósvízben félóráig főzünk, azután kivesszük a vízből és a hártáját vigyázva leszedjük. A velő lehetőleg egyben maradjon. Ismét visszateszünk 1 és fél liternyi meleg sósvízbe és fel-főzzük. Míg forr, készítnék hozzá 2 deci tejfölből egy kis kanál lisztel habarást, a fővé le folytonos kavarrással beleöntjük. Citromlével savanyítjuk és a velőre öntve tálaljuk. Rizskörítést adunk hozzá.

Malac ecetben és olajban. Mint a tomrás húst, puhára főzzük és ha levében kihűlt, tálra helyezzük, ecettel és olajjal leöntjük, finomra vágott tárkonyt hintünk rá, összevagdalt aszpikkal körítjük és mustárt adunk hozzá.

Formásvirslis porhanyós tésztában. 15 deka lisztet, 10 deka vaját, 1 tojás sárgáját, pici sóval és annyi tejjel, amennyit felvesz, összegyúrunk, hogy pogácsakeményiségű tészta legyen belőle. A virslit megfőzzük, vigyázunk, hogy ne repedjen meg és a vízből kivéve, kihűtjük. A tésztát kinyújtjuk és akkor darabokra vágjuk fel, hogy egy felpár virslit beleegzőnyúlhessünk. Begöngyölés után a tészta szélét felhajtuk, tojással megkenjük és gyors tűznél megsütjük. Teához igen finom, de feltétlen is kiváló.

Marhanyelv gombapürében. Egy kisebb nyelvet puhára megfőzünk, borét lebuzuk és hűlni hagyjuk. Ujnyi vastag szeletekre vágjuk. Negyedkiló gombát apróra vagdalunk. Középbarna rántást készítnék, a gombát-beleteszük, finomra vágott zöldségrezsellyel, kevés citromhéjjal és levéllel ízesítjük. Kevés csontlelét felöntjük, hogy mártássűrű legyen és jól elfőzzük. Tüzzálló edény aljára a gombapüréből teszünk egy réteget, azután a nyelvszeletekből egy sort, ismét gombát, kevés tejfölt, fölül kevés zsírt vagy vaját és ha van, a tetejére kevés reszelt sajtot hintünk s a sürtőben világosbarna sítjük.

Majoránás hús. Szép széles hátszínseleteket jól megtisztítunk, hogy se fagygy, se esont ne maradjon rajta. Azután megmossuk, megtöröljük, vékonyra kiverjük, beszózzuk, majoránnával meghintjük, 1 kiló húsból négy szeletet vágunk. Elhez vesszünk 8 deka zsírt és na felolvasd, de ne forrósítsuk, a húst belecukkoljuk, megfordítjuk benne, hogy mindkét oldal zsírban legyen. Tetejére hintünk 1-2 kanál majoránnát, öntünk rá 3 deci tejfölt és befődjük. 1 és háromnegyed óráig pároljuk, lehetőleg úgy, hogy a fedőt le se vesszük, hanem a lábast időnként megrázzuk. Tálalás előtt a húst kidöngöljük forró tálra, a zsírt át leöntjük és a levéhez egy kis vizet öntünk, felforraljuk és így öntjük a húsrá. Makarónit vagy tarhonyát adunk mellé.

Fiatal malac hidegen. A fiatal malacot megszózzuk, fejét, lábát levágjuk. Hasitsuc fel

űgy, hogy az egész kis malacot szét lehessen teríteni, kis hegyes késsel szedjük ki a csontokat. Mikor ezzel készen vagyunk, az egészet göngyöljük hosszában hengeralakra, spárgával kötözzük össze. Így tegyük főni erős sós, ecetes páclébe s főzzük addig, míg puha lesz, amit hosszú villa beleszúrásával megállapíthatunk. Ha megfőtt, a tűzről levesszük és kis ideig a lében hagyjuk hűlni, azután vegyük ki és ha teljesen kihűlt, a spárgát fejtjük le róla és éles késsel vágjuk vékony szeletekre. Hosszúkat tálon ízesíten rendezzük el. Díszítsük aszpikkal vagy majonézsal. Adjunk hozzá hideg mártást vagy ecetes hagymát.

HÖLGYEIM!

egyszerre 130 kötötű

MUNKÁJÁT VÉGI EL

„RAPID” SUPER kézi kötőkészülék

A CX. század szenzációját Munkája kézimunka. Minden minta köthető. Néhány óra alatt köthet pulvert, blúz, táj vagy ruhát. Kezelése egyszerű. Ára 62.10 Ft. „RAPID” (98 lüvel) ára P 48.30. Kérje 13. ismeretét Áruforgalmi Kft. Budapest, IV., Sütő-u. 2., félémelet 3. TELEFON: 188-365.

Tészta RECEPTEK

Gesztenyelorta. 5 tojás sárgáját, 1 egész tojást 18 deka porcukorral habosra kavarrunk, majd 5 tojás fehérjéből kemény habot verünk és 18 deka áttört gesztenyével, 7 deka darált dióval az egészet könnyen összekeverjük. Tortaformában megsütjük. Ha kihűlt, kettő vágjuk és ízzel töltjük.

Túró-koch. 50 deka túrót szitán áttörünk, 5 tojás sárgájával elkeverjük, ízlés szerint édesítjük, 2 evőkanál lisztet és 5 tojás habját belekeverünk, vajjal kikent, lisztezett formába öntjük és gőzben félóráig főzzük.

Vajas vaniliás tekeresek. 42 deka lisztet 4 tojás sárgájával kevés cukros tejen megkelesztett 3 deka élesztővel, kevés sóval és annyi tejjel, amennyit felvesz, hogy kalácsészakeményiségű legyen, tálban jól kidolgozunk, utána kissé pihenni hagyjuk. Ezalatt 15 deka vaját 15 deka porcukorral kavarrunk habzássá. Nyujtsuk ki a tésztát kisujnyi vastagra és a habosra kavart cukros vajjal kenjük rá késsel egyenlően, göngyölítsük hengeralakúra, vagdalkjuk el 6-7 cm hosszú darabokra és rakjuk kikent formába egymás mellé állva. Hagyjuk jól megkenni s azután rendes tűznél süssük meg. Mikor megsült, egy csésze vaniliás cukros tejlet öntsük le. Tegyük meg pár percre vissza a sütőbe s csak azután bo-

ritsuk ki és tálaljuk egészben, vaniliás porcukorral meghintve.

Göz-krém. Ahány tojás, annyi kanál cukrot készítnék elő. Tálban egy tojás fehérjével, 1 kanál málna- vagy baracklét negyed óráig keverünk, a tojások fehérjét egyenként hozzá adjuk és mindegyikkel külön negyed óra hosszat keverjük. Mikor már jó habos, kevés citromlével is adunk bele. Félig töltött fazékban vizet forralunk. A krémet gyengén zsírozott formába töltjük és a gőzben főzzük. Fél óra alatt megfő. Tálra borítva, befőtél di szíve feladjuk.

Gesztenyekifli. 20 deka margarint, 35 deka lisztet eldörzsölünk és 2 tojás sárgájával, kevés rummal, 2 evőkanál porcukorral, csipetnyi sóval és 2 evőkanál tejfőllel összegyúrjuk. Vékonnyra elnyújtjuk, négyszögre vágjuk és gesztenyételékkel megtöltve, kis kifilket formálunk. Töltelek: gesztenyét puhára főzzük, megtisztítjuk, áttörjük és ízlés szerint cukrozunk, kevés rumot és kevés vaniliát adunk bele. Tojással megkenjük, forró sütőben világosra sítjük.

Túrós pogácsa. 12 deka margarint vagy 15 deka vaját, 15 deka túrót, 20 deka lisztet, kevés sót összegyúrunk, pogácsaszaggatóval kiszaggatjuk, tojással megkenjük, kőménymaggal meghintjük és lassú tűz mellett pirosra sítjük.

Férfiszendély. 3 egész tojás, 20 deka porcukor, 20 deka liszt, negyed deci rum, 2 deka zsír, egy narancs héja rzszele, háromnegyed csomag sütőpor. Ezeket tálban 20 percig kanállal jól elkeverjük, majd hozzáadunk 15 deka darált diót, 2 és fél deci hideg tejet. Ha jól elkevertük, kikent tepsibe öntjük, tetejét darabosra tört cukros dióval behintjük, lassú tűznél pirosra sítjük. Kihűlés után tetszés szerint felvágjuk.

Étrend

1942 DECEMBER 11-TŐL DECEMBER 20-IG

- PÉNTEK.** Ebéd: halászlé, túróscesusza. Vacsora: vödrökroték céklával, sültgesztenye.
- SZOMBAT.** Ebéd: paradicsomleves, majoránás hús, reszkurítés, palacsinta. Vacsora: virslis tormával kompot.
- VASÁRNAP.** Ebéd: pulykaleves, pulykásított burgonyával, alma- és szilvacompot, gesztenyekifli. Vacsora: dérlől sült vegyes salátával, gyümölcs.
- HÉTFŐ.** Ebéd: bableves virslivel, köleskifli. Vacsora: burgonyakása céklával, sajt, retek, befőtt.
- KEDD.** Ebéd: gombaleves, őzomb tejfellel sütte tarhonyakörítés, mézesek. Vacsora: főzelékroték káposztasalátával, gyümölcs.
- SZERDA.** Ebéd: savanyútidőleves, aranygaluska Vacsora: rakott karfiol, sajt, retek, gyümölcs.
- CSÜTÖRTÖK.** Ebéd: árpagyöngyöves, töltöttka posztá. Vacsora: burgonyagyöngy, vegyes befőtt.
- PÉNTEK.** Ebéd: burgonyaleves, lekvárosdereje Vacsora: tea, szardellás vaj, sajt, gyümölcs.
- SZOMBAT.** Ebéd: cellerleves, vagdaltpecsenye, borsópüré, tejelespogácsa. Vacsora: birkaporkóli galuskával, gyümölcs.
- VASÁRNAP.** Ebéd: porléves, malacsült, párolt káposzta, gesztenyelorta. Vacsora: kocsonya ecetes hagymával, sajt, gyümölcs.

VITACIT
rögtön segít!

Mítesszeres, tágpórusú, pattanásra hajlamos arcnak áldás a VITACIT arcpakolás, készlet P. 672.

Száraz, érzékeny, húzóód, időlelth ráncosodó arcnak áldás a VITACIT bőrtápláló-krém, téqely P. 665.

Szaküzletekben is kapható. Postán «Arcápolási Tanácsadó»-val küldi: **LORÁND KOZMETIKA, Mussolini-tér 3. A név garancia!**

A fityegés pótlásáért az árakban befigyelendő!

KERTKULTURA

SZERKESZTI SZILÁGYI JÓZSEF
BUDAPESTI SZÉKESFŐVÁROSI KERTÉSZETI ISGÁZGATÓJA

MUSKÁTLI. A muskátli levélzetének sárgulását valószínűleg az okozza, hogy nem kapnak elegendő öntözővizet, csak a talaj felső része nedves, az egész földréteg nem itatódik át. Ez nem lenne baj, hiszen nem fontos, hogy az átteleltető muskátlik levelek legyenek, elég, ha egészségesen áttelelnek. Inkább tartsuk kissé szárazabban, mert akkor nem lép fel a rothadás. A muskátlikat öszsel, a fagyok beállta előtt felszedjük, a sok felesleges lombozottól megtrikítjuk, úgy azonban, hogy a hajtásvegeket érintetlenül hagyjuk. A leveleknek is csupán a lemezét vágjuk le, a levélnyelveket rajtahagyjuk, ez majd később leesik. A földkeverék, amelybe beültetjük, ne legyen trágyás, legjobban megfelel erre a célra a másodiké trágyázott jó kertiföld. A vízlevezetést biztosítsuk egy ujnyi réteg durva homokkal, ez fontos, mert a muskátli gyökerei a szeretlen nedvességtől könnyen meghoradnak. Ezért inkább ritkábban öntözzük. Becserepezés után tartsuk kissé zártabban a növényeket, de később, ha már látjuk, hogy a hajtásvegek ismét növekedni kezdenek, tehát a gyökérképződés megindult, szoktassuk friss levegőhöz és tartsuk hűvösebben, hogy meg ne nyuljanak. Elegendő 8—10 C^o hőmérséklet.

A kiültetett muskátlikat február végén vagy március elején napsütéshez közel, ablakokba állítjuk és visszavágjuk. Ha már megindul a növekedés, gazdagabban öntözzük. Áprilisban kezdjük friss levegőhöz szoktatni és május elején, ha már jól megerősödtek és a kései fagyoktól nem kell tartani, kiültetjük jól elkészített, de nem trágyázott ágyakba.

A muskátli szereti a napos helyet, de a túlságosan erős vörösfényt nem bírja. Legjobb olyan helyet választani számára, ahol a reggeli és délutáni napugarak bőségesen érik, de a déli napsütéstől meg vannak kímélve. Ilyen helyen, ha a talajukat többször megkapáljuk, hogy a gyakori öntözéstől meg ne tömődjön és levegős legyen, nagyon gazdagon virágoznak egészen az ősz beálltáig.

A muskátli szaporítása igen egyszerű, dugványozás útján történik. Legkönyebben szaporítható nyári dugványozással. E célra a jól beérett véghajtások a legalkalmasabbak. (A lombok között lévőket könnyen rothadnak.) A dugvány hossza 8—10 cm. A levélmezeket, kivéve a legfiatalabbat, eltávolítjuk, anélkül azonban, hogy a levélnyelveket is lemezzük. Azt a 2—3 sor levelet, amely a földre kerülne, kizvellenül a szár mellett vágjuk le és erről a helyről lemezzük a leveleket is, mert ha a földre kerülnek, rothadásnak indulnak. Az így elkészített dugványokat erősen homokos lombföldbe, kis cserpekekbe szorosan beültetjük, beöntözzük és árnyékos helyen ablak nélküli melegágysekrényekben helyezjük el. Csak igen gyéren öntözzük, akkor, ha már nagyon megszáradt. Így kezelve 3—4 hét alatt meggyökeresednek és fejlődésnek indulnak. Télen bőségesen szellőztetett házakban mérésékelnt öntözés mellett teleltetjük és csak márciusban ültetjük 9—11 cm átmérőjű cserpekekbe és helyezük melegágyba, ahol májusig kiültethető példányokká fejlődnek.

Szerkesztői üzenetek

M. KATA. Megszállhatatlan levelet kaptunk s ezek között igen sok tartalmaz azonos kérdést. Ugy tűnik fel, hogy az érdekeltek a hasonlóságot nem veszik észre s ez az oka, hogy ismétlődnek a kérdések. A másik ok pedig az lehet, hogy a sajtó érzésük mindig újszerű élménnyel jár s ezek a misztériumszerű folyamatok a maguk kábító titokzatosságával ilyen elkülönítő hatással rágták a gondolkozást egyetlen irányba. Azt hisszük, hogy Önnek van igaza, aki nem emlezi és tanulmányozza az esetet, hanem teljesen kielégíti az a tény, hogy szívek között létre lehetett hozni ezt a nagyszerű kapcsolatot, amelyet egy szóval „boldog” állapotnak nevez. Ezt a boldog állapotot most mégis megavarták a férfi elveket hangoztató kemény kijelentései, melyekkel szemben — óh, női rövidlátás! — még túlzottabban, önértékes elveket állított szembe. Látjuk arcára írva női büszkeséget, amíg az elvokra hasonlóan hajthatatlan elvekké replikázik. Hogy ebből a harcból a szerelmükre kellemes állapot nem következik, azt Ön is észrevette, de már nem vonhatta vissza. Amilyen kitűnő érzékelő felismerte ezt az elhamarkodott kiállást, megtalálja a visszavonulás helyes pillanatát és eldönti vele — saját javára az eredményt. A nők általában bűnösökkel tudják elfeledtetni és el-

Boldogdandó asszony. Az anyagiakkal való állandó küzdelem megingathatja az embert. A vigasztalan holnap még a legerősebb lelket is összeroppanthatja. De az a holnap, amelyről Ön ír, nem olyan sötét és kétségbeesítő, mint amilyenek Ön látja a gyermekéért aggódó anyai szívén keresztül. Ne féltesse őket, megtalálja a helyüket. Az igaz, hogy a küzdelem benne részt kell vegyenek, de ki nem küzd ma? Abszolút nyugalomban és gondtól mentesen senki nem élhet, de nem élhet soha se, akár dűsgazdagnak is születik valaki. Higgye el hogy a gazdagoknak is megvan a maguk gondja, csak az övéké másféle, de az is gonddal nem olyan ártalmatlan és kínzó, de minden esetre nyugtalansággal jár. Nem oly irigylésreméltók ezek, mint Ön gondolja, aki soha nem volt bővében a pénznek s azért állítja úgy be, hogy a pénz megszünteti a gondokat. Önnek pénzgondjai vannak, aki nem pénzre van, annak másféle gondjai. A látott gondok nem mindig a legnehezebbek. Nem biztos, hogy minden körülmények között cserélőnk egy dűsgazdaggal, akinek gondjait eltakarják a jólét külsőségei. Másodrendű szerepe van az anyagiaknak, ha ön magunkkal harmóniában tudunk élni és nem használjuk, tűzőn-vízben minden másról meg feledkezve a pénzt. A megelégedett embert irigyelhetjük és tanulhatunk is tőle. Ezeket keresse ki Ön is, akik nem hivalkodnak remekbe szabott bundákkal, csillogó ékszerrel. Tartalmat ad nekik a csillogás és az a belső élet, amit nem fitogtatnak és mégis tündöklőben sugárzású, mint a legszebben esztétik. Csak nem kívül, hanem belül hordják ékszerüket.

OSZI DIVAT szerint modernizáltassa
LILY SZALONban **RUHAIT**
Podmaniczky-u. 49. T. 327-832

felelni elhamarkodott kijelentéseiket. Gyermekük navitással játsszák meg legnehezebb szerepüket. A férfi észre sem veszi és le van szerelve. Elvekről többé nem esik szó. Négyszemközt beallhatjuk, hogy a női okosság győzött. A gyöngydebb életfeljajás szívesen méltányoljuk, hiszen nem esik csorba a normális élet méltóságán s jó volna, hogyha ebből a szép, meleg motívumból minél többet átvennének azok is, akik keményen néznek egymás szemébe boldogságok szempontjából egészen jelentéktelen viták hevében. Mert minden harmadrendű kérdés egyéni életük szempontjából. Ebben az értelemben egyre jobban becsüljük elhatározásait. Keresse észrevételül az alkalmat, hogy a megsértett férfi önértéket megpuhítsa és feloldja a neheztelés jégréteget. Azután fogadja meg, hogy körülötte fogja a fölösleges elvi csatákat. A bűnösséget nem örízheti meg másként, csak ha belső alázattal szolgálja a legnemesebb elvet: a szeretetet. Ez a legnagyobb titok, amellyel minden problémáját megoldhatja. Öszintén biztositjuk, hogy bizalmával, szeretetének megnyilatkozásával örömet szerzett nekünk és nemcsak erre az alkalomra, hanem jövőre is szól, hogy levelével soha nem okoz alkalmatlanságot.

A társaságban közismert és népszerű külföldi szépasszony most hagyta el fővárosunkat. Így hallottuk, hogy csomagjának nem éppen jelentéktelen részében a nagyszerű Hormocith-készítmények foglaltak helyet.

„CIPŐKARBANTARTÁS”

Speciális cipőjavítás
IV. Magyar utca 11. Telefon: 382-480

„Tanítónő” jelígeré küldött szappanfőzési receptet olvastam. Az a hiba, hogy lúgkővet nem lehet kapni, mert az árusítás he van tiltva. Kérem olvasótársainómet, közöljék a lap útján, mivel lehet pótolni szappanfőzésnél a lúgkővet és milyen arányban. Nagyon hálás volnék, ha lúgkőnélküli szappanfőzés készítését ismertelnék és lúgkővet pótló anyagot hol és milyen árért lehet beszerezni. Hálás köszönettel D. Márta.

EDESANYA. Sok anyának jut ki ma ez a sors és mind hősi áldozatváltással hajtják meg engedelmessé fejüket a nemzet elttörvényei előtt. Ezekből a fájó, aggódó szívből árad az erő, a legtökéletesebb összhang, és a legfejlemzetlenebb egység a nemzet létezésének örök időkre szóló biztosítéka. Végtelen nagy az áldozata, olyan megmérhetetlen, mint maga az eszme, amelyet fiaik védelmeznek. Elett nyérünk általa, szenvedésben megajult, felmagasztosult életet a jelen és a jövő számára. Halkuljon el a Mindenható akaratát előtt a szívek hangos dobogása, a Könyveknek is rendeltetésük van.

X. Y. Névtelen levelekre nem válaszolunk és nem vesszük figyelembe. Ha valóban előfizető, nincs miért titkolnia előttünk a nevét pláne nincs oka olyan egyszerű kérdésnél amelyben választ kér. Kérésére akár levélben is válaszolunk, de írja meg a nevét.

K. J. „Nevéd” című versét — sajnálatunkra nem közölhetjük. Határozottan frissek és újszerűek érzései, de még sok kívánnivaló van kifejezéseiben.

blúz,
fehérnemű,
pongyola

Valahol Oroszországban. Nehéz levélre felelünk, mert ebből a zavaros helyzetből mi is alig látunk kiutat. Gyanítjuk, abból a tényből indul ki, ami legkevésbé hihető és elfogadható: a szóbeszédből és mendemondákból. Bizonyosat senki nem tud és éppen ezért nem lehet hitelt adni a hallottaknak. Az óriási távolságból három hét nem olyan nagy idő, hogy türelmét veszítve átengedje magát szomorú gondolatoknak. Számoini kell a rossz idővel, a postai közlekedés akadályával s azzal is, hogy el is kallódhatik egy levél. Legnehezebb a szerelmes szívet megnyugtani, de aki hisz és Istenben bíz, az nem hallgat szóbeszédre, hanem rábízta sorsát, mert tudja, hogy az Ő mindenható kezében van legjobb helyen. Megnyugtatóbb vigasztalást sehol nem talál és ne is keresen máshol. Szomorúsága viharzó, háborgó havasi tó, amely olyan mély, hogy már-már elmerül benne minden öröm, minden álm, amit szívek ajándékoznak egymásnak. Emelje fel a tekintetét s akkor azt is megérti, hogy van értelme a szenvedésnek, magas, szent, emberfölötti értelme és célja. Gyötrődik, mert csak ezt a boldogtalan világot látja s benne legboldogtalanabbnak önmagát. Nincs más felelet erre, mint az: hogy közelebb kell Istenhez hajolni, hogy megvigasztalhasson.

KOLOZSVÁR II. Nem tanácsolhatunk mást, mint azt, hogy várjon türelmesen és csak azt higgye el, amiről személyesen meggyőződött. Visszamondani valami kellemetlen: tapintatlanság, sőt lelketlenség. Nem ismerjük el, hogy a figyelemzés kötelessége lett volna, mert először nem életbevágóan fontos volt, másodsor az ilyen „jóakarati”, vagy megfontolatlan visszamondásoknak a háttérében káröröm húzódik meg s ezért adta tovább, hogy élvezze a fájdalmat, amit okoz vele. Nem tudjuk helyeselni azt a tervet, hogy a hallottakért kérdőre vonja az illetőt. A ki-maggyarazkodás megtörténhetik, elégteltet is kaphat, de azzal számoljon, hogy a fullánk örökre bentmaradt mindkettőjükben és még a látszatbarátságok is végeszakad. Okosabb, ha úgy tesz, mintha nem volna tudomása arról, hogy háta mögött mit beszélnek róla. Megnyugtathatjuk: mindenkiről beszélnek, aki nincs jelen, csak Önnek ez nem tűnt fel, mert nem gondolta, hogy Őnt is kikezdi. Nemesak nő gyarlóság, hogy a távollévőknél éleltik a nyelvüket. Az analom a bujtoató, vele szemben semmiféle felvételés nem használ. Még ha fáj is, mosolyogjon rajta és felejtse el. A túlzottan érzékeny és önzetes embernek igen sok kellemetlen percet szenvedhetnek az ilyen túsúrások, ha nem tudja túltenni magát rajta. A visszamondóknak se adjon alkalmat sem sajnálkozásra, sem belső öröme.

Hízni szeretnék. Kérje ki orvos tanácsát, mert ha nem étvágytalanság az oka, meg kell találni, hogy miért nem tud felvenni pár kiló súlyt. Nemesak a jó táplálkozás a fontos, hanem a pihenés is. Ebéd után fektüdjék egy órát s legalább ötször étkezze naponta. Este, lefekvéskor, ha módjában áll, igyék egy-két pohár cukros tejet. Azonkívül minél többször igyék főtt tésztaféléket, zsíros ételeket, vajat. Természetesen, ma nem könnyű a rendszeres felüli táplálkozás. De ha módjában áll, egy napon alatt is ellenőrizheti, hogy van-e eredmény. Azután folytathatja tovább, míg azt a csékely 8—10 kiló többletet eléri.

Végszó jogán kért helyet egyik kedves olvasónk „Vádirat a felületes férjek elleni”, a vita folyamán félreértett álláspontja megvilágítására. Indokolt kívánságát, amely nem lehet továbbiakban precedens, magunkévá tettük és alábbiakban közöljük:

MAGYAR ASSZONYOKHOZ! Hosszú hónapok óta folytatott vita a „felületes férjekről” — lezárult. Sokszor lehangoló volt a vita, mert azokról szólt, akik messze idegenben,

SOK AZ IGAZSÁG ABBAN,

hogy a szóval kifejezett eredeti gondolatot az emberek már régen elfelejtették, de a közhasználatban a szó maga még mindig a régi, ma már léves fogalmat tükrözi. Így még ma is gyakorta halljuk a pótlóanyag kifejezést, holott az újonnan előállított és megkedvelt árucikk már önálló ipari termék. Ilyen termék például a Franck cikóriakávé, mely a napoleoni idők kontinentális zárjának köszönheti elterjedtségét. Még a legválasztékosabban főző konyhákban is nagy becsületet szerzett nevének mint bármilyen kávéital zamatos és nemes ízesítőszerre. Ezenfelül mint önálló ételmi cikk — tejjel keverve — megannyi millió háziasszony szeretetét érdemelte ki.

FRANCK
Franck

cikóriakávé

Minek a ponyva?

Mikor FILLÉREKÉRT olvashatja a magyar- és világirodalom legjobb remekműveit, ha belép a

KÖNYVSZOLGÁLAT

kölesönkönyvtár tagjai közé.

Egy levelezőlap: Könyvszolgálat kölesönkönyvtárnak, Budapest, XII., Kékgyő-u. 10. I. sz. alá s bérmentve küldök egy többzerkesztésű könyvtár könyvjegyzékét a VIDEKI KÖLCSÖNÉSEK feltételeivel.

MÉG MA HOZASSA MEG!

vagy itthon küzdenek az otthonért, a családjáért. Azok ellen irányult a sok vándorközlöny, akiket egy életre választottak panaszoktól aszszonytársaim „sem jóbán, sem rosszban”... „minden hibájáért együtt szeretem”. De hol van a végtelen aszszonyi türelmem, jószág, a mindent feljuttató szeretet, amivel egy igazi aszszonyok kezelni kell az élettársát! Hol van a hűségbe, a házasságra vetett hit, amit, ha érez az élettárs, visszaretten a lesekedő család gondolatától! Egyszer már hozzászóltam a vitához. Szívem minden csepp szeretetével, segíteni akarásával adtam tanácsot annak, aki úgy érzi, hogy házassága vetett kistököl. Rávilágítottam a női hibákra, amiket, mint nőnek, feltétlenül ismernem kell s amiket minden okos, otthonát féltő és megőrizni akaró aszszonyok ki kell magából irtani. Nem a csipkés leányzóba álommal átszőtt falai közül szóltam, hanem az életet nyitott szemmel járók meggyőződéséből. Eppen ezért sok minden fájt nekem a levelekben. Nem voltak ezek a levelek tanácsadóak. A legfőbb szomorú házasság-élet csalódásai vibráltak benne. Ezért okartam melléjük áltai az én hiemmel, meglátásommal. Le kell szegednem, hogy aszszony és lány között nincs különbség, mert a magasztos házassághoz és az anyaság felemelő hivatalához nem kell más, mint mély érzés, szívódság és lélek, nagyon sok lélek. Ez pedig már az út kezdetén át kell hogy hassa. Ez hiányzott a levelekből: a lélek. Több lelket, több megértést, több szeretetet vitünk a házasságba. Harcoljunk a jogainkért, de ne szavakkal, hanem lélekkel. Ne legyen munkánk, cselekedtünk teherrel. Ne magunkért éljünk, hanem másokért, másoknak. Ne legyünk kedveltek, ingerültek, beteg mellett átvirrasztott éjszaka után sem. Örüljünk, ha virrasztatunk jófogóddal szeretetünk ágynál. Örüljünk, hogy nekünk, aszszonyoknak, jutott a virrasztás szent, felemelő hivatala, mert csak addig van tartalma az életnek, amíg van kiért virrasztani összekulesolt kezekkel. Ha már nincs

KÖLCSÖN IS AD
szórmebelépőt, bolerót alkalmazka**Palugyai Győző Viktor szücs**

Budapest, IV., Váci-utca 1b

kit félteni, nincs kiért virrasztani, életünk elveszté tartalmazt s csak árnyéka leszünk önmagunknak. Virrasztatok hát, magyar aszszonyok, legkedvesebbetek s a család harmóniája fellett. Virrasztatok éjjel-nappal s lelketek tiszta fénye sugározza be az átáthatatlan, zavaros, elsötétített életet. Lelketek meleg sugarát vetítsétek arra a nagy útra, amelyen férjetekek járti kell. Ez a fényes, emelkedett, megtisztult női lélek világítsa meg messzi idegen földön is a sötét éjszakákat, hogy érezzék magyar hőseink, akikért harcolnak, hűséggel visszavár-

ják őket. Ennek a léleknek ereje tartsa meg nektek úthoz is férjetekek. Magyar Asszonyok! Jonjatok glóriát szívetek fényéből házassáletekek köré s oltárt építve szívetekben, szent érzésekteknek, járultatok odo hátát adni, hogy család adatot nektek, aki kiért virrasztatok, amíg éltek... Szeressétek azt, akit Isten rendelt mellétek Szeressétek megocsajtó szeretettel, mert a legkeményebb férjetekek is hangszerré válik kezetekben s húrjain akkor olyan szép zánját hatok, ahogy akartak. Kalmár Irén

APRÓHIRDETÉSEK

Budapestre érkező úri személyeknek szép, kényelmes lakásban három pengőtől megszállás. Főjegyzőné, Orczy-út 40. I. emelet 10.

Pestre érkező családok számára úri otthon nyujtok: Dornáné, IV., Ferenciek-tere 7. II. emelet 5. Telefon: 356-089.

Legmodernebb szabás-varrás, fehéreneműszabászat. Mestervizsga, „Elit”-szalon, Erzsébet-körút 46.

Zongorák, pianinók, világmárkások, legolesőban, részletek is. Fenyőné zongoraterében: Erzsébet-körút 26. Bérzongorák olesón. Telefon: 222-402.

Budapestre érkezőknek úri otthon nyujtok mellányosan nyug. MAV főmező neje: Erzsébet-körút 2. III. emelet 19., EMKE-épület. Telefon: 225-555.

Zongorát vagy pianinót azonnal, készpénzfizetésért sürgősen vennek. Telefon: 225-689, Zongoraterem.

Videkieknek tiszta, szép szobák mellányosan: Hajdu Mária, Erzsébet-körút 27. I. emelet 3. Tel.: 420-431.

Bundák legolesőban, alakítások jutányosan Kólay Endre szűcsmesternél: Vilmos császár-út 10. Telefon: 386-784.

Figyelmebe ajánljuk Rákóczi-t ötven Zongorateremt. Rengeteg zongora, pianinó vásárolható lecsékeltebb részletek is. Olcsó tanulószorgora.

Línóleum játékkálat, gyönygyből készült virág készítéseit jutányosan tanítja Hajdu Éva, Erzsébet-körút 2. III. I. emelet: 226-555.

Mimóza viágiról grafológusok analízis írásból és felejekpről. Általános címe: Pecs, Szent Vince-utca 50. Válaszlevelgy küldendő.

Elázogcsított ékszeret, ezüstjeit költségmentesen kiadótom és legmagasabb áron megveszem. Brilliant, aranyat, fogaranyat, ezüstöt legmagasabb áron veszek: Baross ékszerház, Grósz, Baross-utca 83. Telefon: 140-909.

Kézpénzért vennek zongorát, pianinót: Erzsébet-körút huszantat. Fenyőné. Telefon: 222-402.

Szobafestést, takarítást, parketát, ablakok tisztítását vállalom. Vizi Miklós. Telefon: 130-671.

Elsőrendű szabás ruhákat, kosztümöket, kabátokat, lesekbe kivitelben készit, mellányos árért, vidreke is. Kovács Mihályné divatszalonja, Budapest, VI., Teréz-körút 15. IV. emelet 35.

Fűzöl, baskütét 25 éve készitek, javitok. Vidékre pontosan szállitok. Fizethető bármilyen élelmiszerral, tolat, stb. is. Munkáért deleltői meyek. Található vagyok 3 óratól: Dobány-utca 26. II. 35.

Modellek után kalapok készítését vállolja olesón Emma, Mária Valéria-utca 3. III. 4.

Belvárosi divatszalon úriúleányok tanítását vállalja. Lehet bentlakó is. Taraba Viola, IV., Eskü-tér 7.

Arra vágyom, hogy életemet megosszam egy intelligens, 40-50 éves közötti öskeresztény úrral. Leveleket „Megértés” jellegre kiadóba kérek.

Ohhott adok idősebb hölgynek, úrnak vagy leánygyermeknek. Válaszlevelgyes leveleket „Rákospalota” jellegre kiadóba kérek.

Művelt, komoly, rendezett viszonyok között élő, abszolút úriúrelveleze pár hétig falun tartózkodó jómódú, józanéletű, 45-55 pesti közistviselő. Föld birtokos, önálló, pesti, környéki pedagógus, orvos nő kedves, szellemes levelét kérem „Lelki harmónia” jellegre.

Ötvenéves úriemberrel levelezés házasság céljából úriúno. Leveleket „Egymásért” jellegre kiadóba kérek

Ötvenes fiacskám mellé keresek németül tudó, német iskolát végzett leányt, aki háziatársában is segéd kezik. Ha megfelel, mint családtagot kezeltem s jó hándsémában részeseül. Mindenes van. Megfelelő hadi árvtól örökre fogatok. Ackerl Károlyné, Ókéske Pest m. (Tiszapati szőlő-és gyümölcsös vidék).

Állami tisztviselőnél hasonló úriember ismeretségi keresek. Huzasság leheteges. Leveleket „40-50” jel igere kiadóba kérek.

43-50 éves közötti öskeresztény, lehetőleg gör. kat. esetleg jó pozicót betöltött rokkant férfilel megismer kednek levelet útján, aki úvoval segítségemre lenné üzietemben. Leveleket „Sator-hegy” jellegre kérek

Magányos vidéki úriasszony téli hónapokra Budapest len családjhoz, vagy magányos hasonló hölgyhez tiszte vendéges, údvite lakóarsznak menne. Siményiné Budapest, Margit-körút 65.

Itzai otthon kapna 20-30 éves körüli nő, Erdélyben lakó, nagy tagból áió családnál (5 és 4 éves fű gyermekek), aki a fiatal házasszony minden munkájában segítségemre lenne, főzni is tudjon. Családtagként kezelődök s ugyanolyan előtűzésben részeseülök, mint a család. Leveleket „Kolozs megye” jellegre kiadóba kérek.

Füldbirtokos, 36 éves nő, 40-50 éves úriembert keres szimiai partnertnek, ki-ki alappon. Leveleket „Komol barátság” jellegre.

Megint egy kis falusi tanítónő keres komoly, 30-4 évesig úplemas, művelt úriembert. Leveletit dhajt Teljes címmel ellátott leveleket „Művészet” jellegre a kiadóba kérek.

Szóid, öskeresztény, házias, 30 éves tisztviselő, lei kiekelben gazdag, komoly férfi ismeretségi kereset Közvetítők kizárva. Leveleket „Katolikus” jellegre kiadóba kérek.

50%-os angolonái, szép divatszínekben, dekája 1.4 pengő. Miniat készlegetek kelt Major Gyuláné, Bácsa (Győr m.), Győri-út 73. (Válaszlevelgy.)

Szemölcsök, hajszálak, szépséghibák garantált végleg eltávolítása Kovács kozmetikában, VI., Teréz körút 1c. E hirdetés felmutatójának engedélyem.

Teljesen egyedülálló úrnő levelezne komolyszándékú 40-50 évesig állami tisztviselővel. Saját üzlet és be rendezett lakással. Teljes című leveleket fényképpel „Garbó 35” jellegre kiadóba kérek.

Felölös szerkesztő és kiadó: Papp Jenő.

Kéziratokat, kliséget, fényképeket nem adunk vissz és nem örzünk meg. A lap kikéneket és képeiket átvétele és közlése tilos. Hirdetési díj mm-soroként

65 fillér. A hirdetések elhelyezésénél semmiféle küllő kikötést nem fogadunk el. A Magyar Nők Lapja nyoma a Hunáriai Hirlapnyomda R.-T., Budapest. V. kerület, Vilmos császár-út 34. szám. — 8832.42

Felölös: vitéz Bánó Lehel igazgató.

A siker titka
EGYÉNI SZÉPSÉGÁPOLÁS.**FÖLDESNE „JUNÓ”**
kozmetikai intézetében

IV. KER., KÁROLY KIRÁLY-ÚT 24. SZÁM.

Vitamlnos széptűszerek. Végleges szőrtelenítés. Díjtalan tanácsadás, levél útján is.

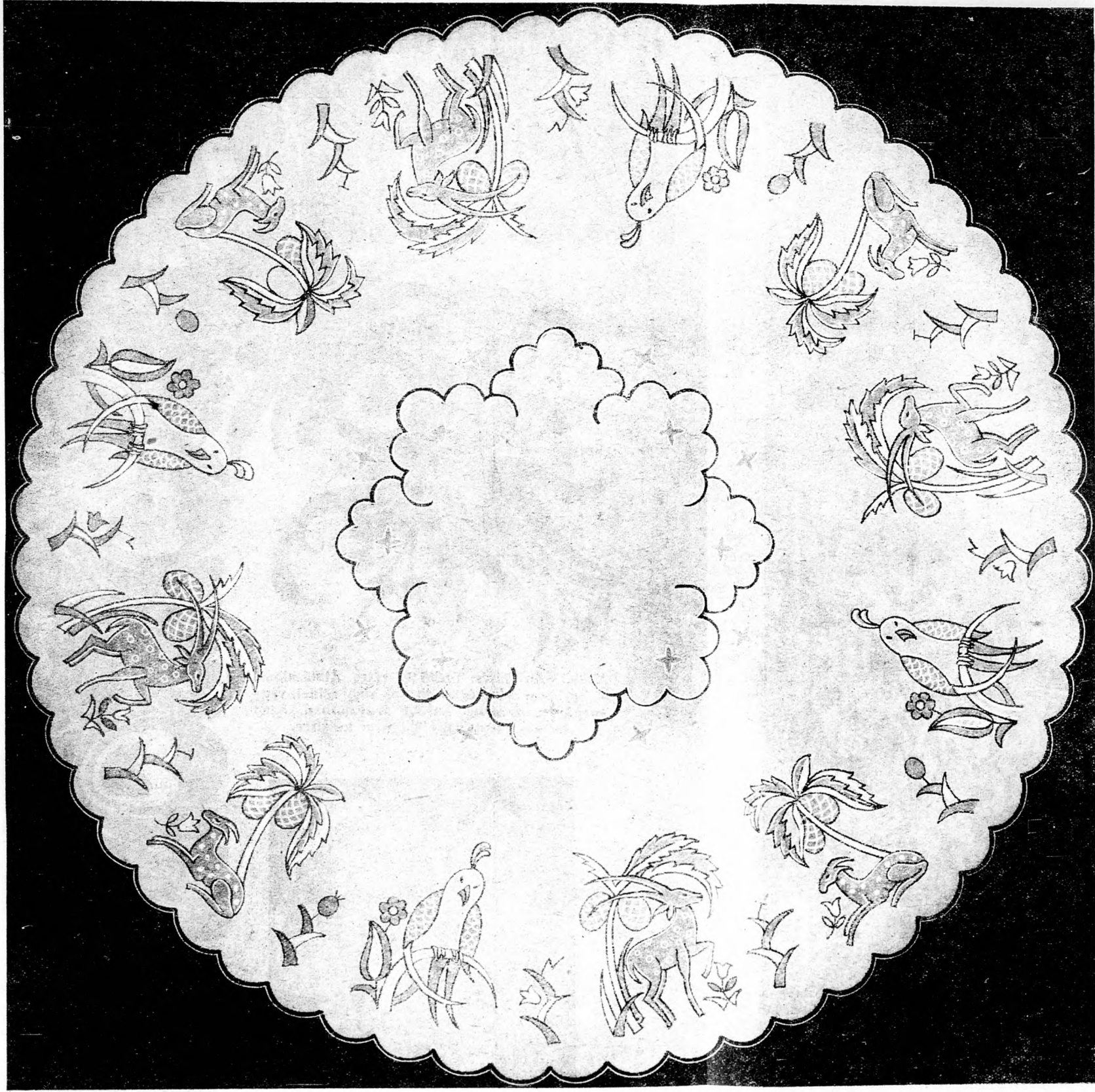
ÁGYTOLL OLCSÓN!

Tarkatoll 70 fillér, jobb 1.00, szürke, vegyes 2.40, jobb 1.—, mégjobb 3.40, finom szürke 4.—, Fehéres, tisztított libatoll 5.50, jobb fehérés 6.50, mégjobb fehér 7.50, kimondott jóminőségű 8.—, pelyhes 10.—. P-61 szállit 5 kilós papprásak csomagolásban, bérmentve, utánvételt. Tisztviselőknék 3% kedvezmény.

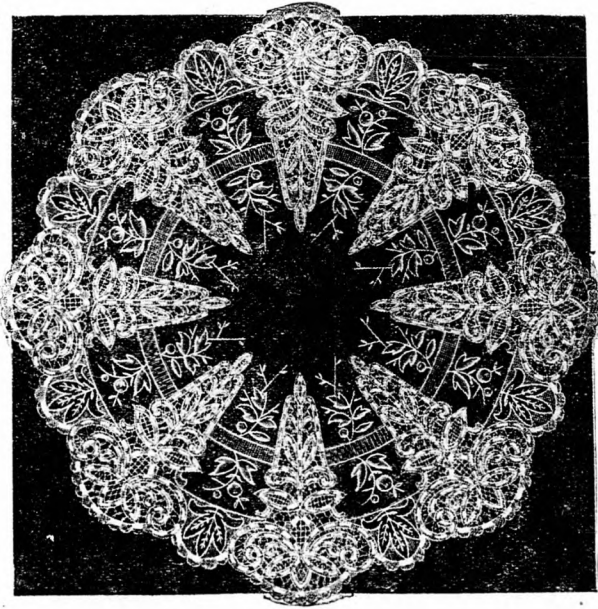
VARGA ANTAL ÁGYTOLLVÁLLALATA,
KISKUNFELGYHÁZA, Szent János-tér 6

A Magyar Nők Lapja 1942. decemberi kézimunkamelléklete

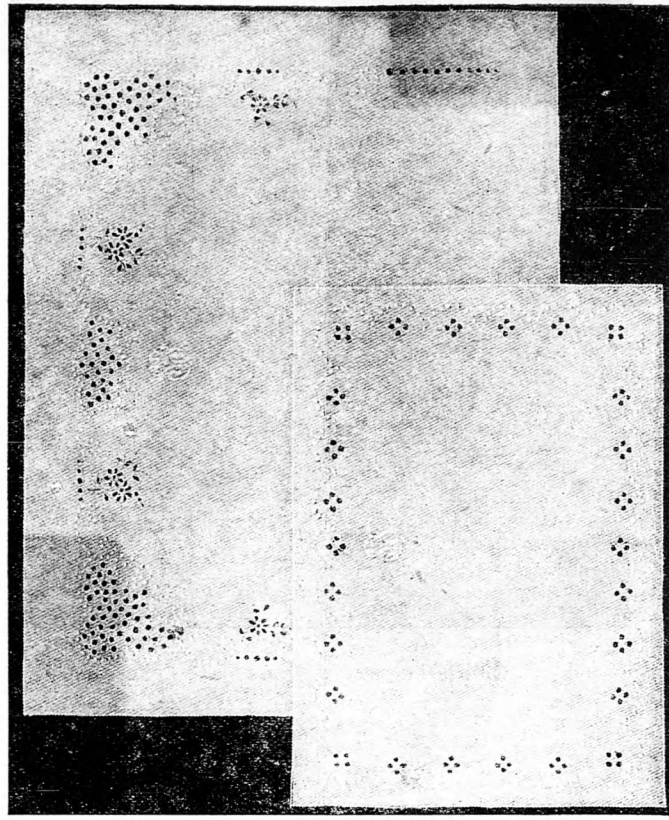
(Állandó havi melléklet)

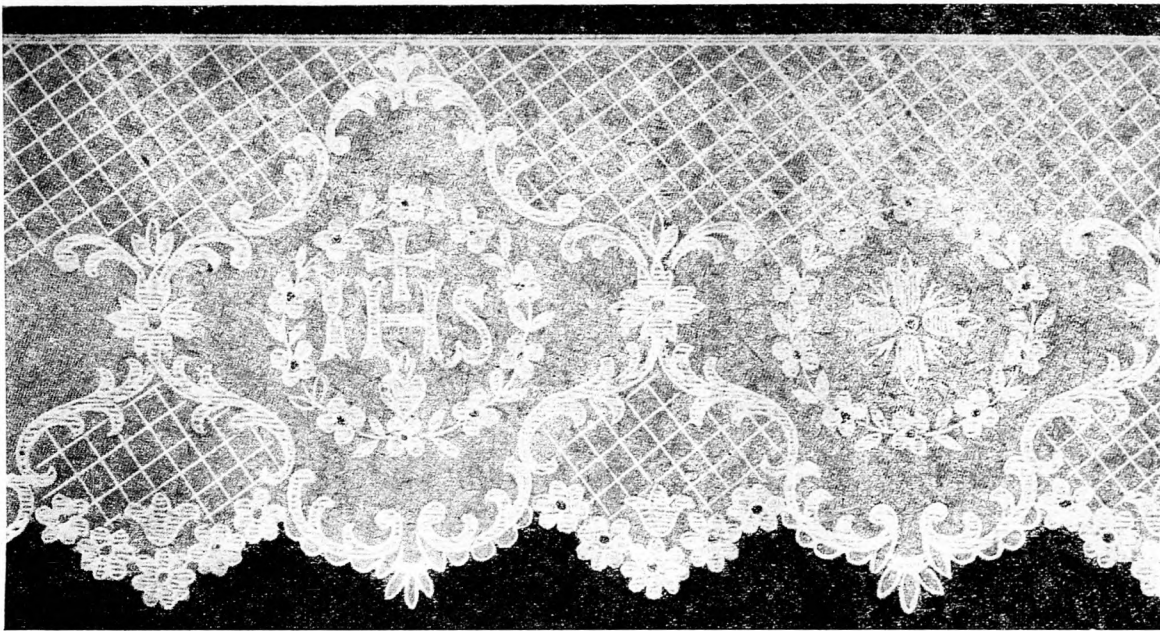
Asztalterítő gyermekszobába. Vászomból színes rátéttel készül.

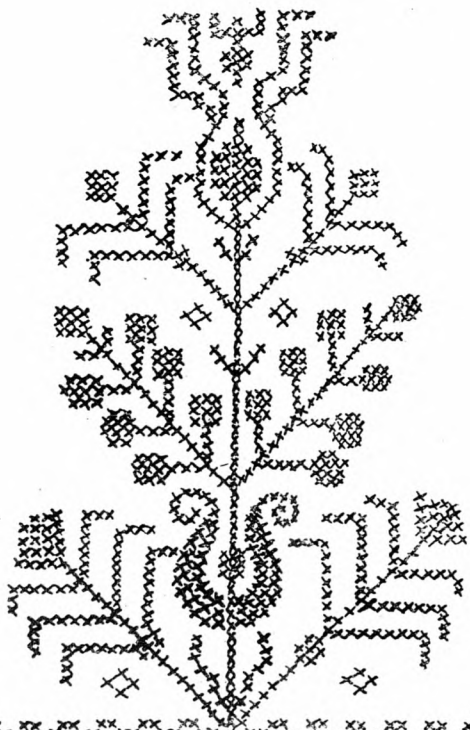
Varrott esipketerítő. A csipkészalagot készen vesszük és a vászonra előrajzolt minta szerint varrva állítjuk össze. A csipkék közötti részt hímzések díszítik.

Madeira-hímzéssel díszített párnahuzatok.

Ottárterítő szélére finom tüll-esipke hímezve több árnyalatú ekrü és fehér anyaggal.

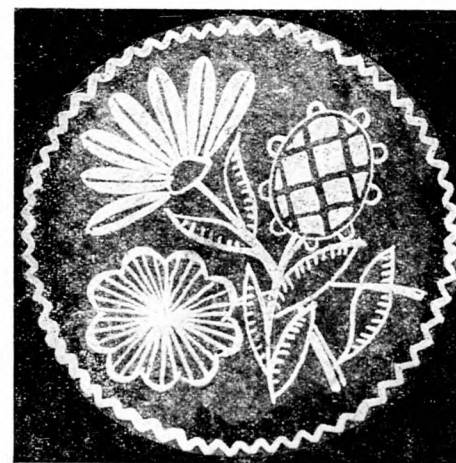
Székely keresztöltéses minta terítők, törülköző, divánpárna, függöny díszítésére. Piros vagy kék anyaggal varrjuk.

Torockói minta hímezve, terítő, divánpárna, ágyterítő díszítésére. Hímzéséhez piros, vagy kék, vagy fekete fonalat használunk.

Alföldi szürhímzés. Terítő $\frac{1}{4}$ része. Átmásolható az anyagra. Színezésére pirosat, vagy zöldet, vagy barnát használunk, három árnyalatban. Szép terrakottával, vagy sárgával készítve.

Tüll terítőcske szálbehúzással.

STADIUM KÖNYVKIADÓ

KARÁCSONYA
A
LEGGAZDAGABB

BALAS—PIRY DR.: Hitler művészei. A mai Németország képzőművészeti életének hű képe, gazdag képanyaggal.

Ára P 36.—

BALOGH BARNA: Két világ vándora. Lebilincselően érdekes történet Bjarni Herjulfsson-ról, Amerika első felfedezőjéről.

Ára P 8.50

BLASKOVICH DR.: Óshaza és Körösi Csoma Sándor célja. Az ősmagyar mítosz, fajszármazásunk, őskulturánk meggyőző erejű története.

Ára P 10.—

v. FARAGHÓ GÁBOR: Szovjetország. A szovjet titkaiba, sötét mélységeibe világít művével a kiltűnő szerző.

Ára P 12.—

ESZTERHÁS ISTVÁN: Szegények szerelme. Emberi indulatoktól fűtött történet, a győzelmes szerelem hitvallása.

Ára P 8.50

BARSI DÉNES: Mezei fiúst. Drámai feszültségű téma; falusi östehetség vergődése a kiuzsorázók karmai között.

Ára P 8.50

SALVATORE GOTTA: Három szerelmes asszony. A velencei paloták tiziani keretében szenvedélyek harca perreg.

Ára P 8.50

v. GÖRGEY VINCE: Hajrá páncélosok! Az új fegyvernem csodálatos teljesítményeit, győzelmes harcát örökíti meg ez a nagyszerű könyv, eredeti felvételekkel.

Ára P 12.—

HAVASSY ERZSÉBET: A három Morvay. A föld imádatának lélektani tudással megrajzolt története, három nemzedék harca az ősi jussért.

Ára P 9.20

KADÁR LAJOS: Kujtorgó lelkek. A falu babonás világa, túlvilág-hite tárul fel ebben a minden ízében népi regényben.

Ára P 8.50

JÁNOSY ISTVÁN: vitéz Horthly István, a repülő. Az önfeláldozó hős repülőlete egyet jelent a háború utáni magyar repülés történetével, száznál több felvétellel.

Ára P 20.—

KALMÁR GUSZTÁV: Magyar geopolitika. Magyarország földrajzi adottságait ismerjük meg ebből a könyvből.

Ára P 8.—

D. KENESE ERZSÉBET: Vezérek. A „Honfoglalók” nagyszerű szerzőnőjének új történelmi regénye a karácsonyi könyvpiac kiemelkedő eseménye.

Ára P 10.—

LAKATOS VINCE: Árva népem. A magyar tájat hozza közelünkbe új irodalmunk egyik legszínesebb írótehetsége.

Ára P 8.50

JOHANNES ÖHQUIST: A Führer birodalma. v. Kolosváry-Borcsa Mihály fordításában a nemzetiszocializmus dialrajtásának történetét ismerjük meg. Műmelléklettel.

Ára P 12.—

SAÁD BÉLA: A Dunától a Donig. A legszembetűnőbb íráskor egyik a harc-ter eseményeiről és a front mögötti élet kaleidoszkópjáról.

Ára P 8.50

SZAPPANOS GABRIELLA: Árva Linka. Pompásan megrajzolt vidéki alakok, a kisváros életének sajátos világa teszi érdekessé ezt a könyvet.

Ára P 8.50

ZÁDOR J. ISTVÁN: Álmodó oázisok. Mély élmények erejével hat az afrikai életről és misztikus titkairól szóló írás, eredeti felvételekkel.

Ára P 10.—

BISITS TIBOR: Légiháború I—II. A hadműveleteket döntően befolyásoló légierők működését ismerteti a neves katonai-író, képekkel.

Ára P 12.—

CZILLEI GÉZA: A láthatatlan front. A kémiszolgálat titkos munkája elevenedik meg ebben az érdekesítően megírt könyvben.

Ára P 8.—

PATAKY GÉZA: Eg és föld között. Az első magyar könyv az ejtőernyősök, a levegő rejtettetlen hőseinek életéről.

Ára P 8.—

v. HEFTY FRIGYES: Mégis repültünk! A trianoni bilincsekbe vert ország fejlődő repülésgyűjteményének hősi története.

Ára P 8.—

RACZKÓ—JÁNOSY: A légierők haditudósítói jelentik ... A magyar légierők sok harci élményét ismerjük meg ebből a műből, eredeti felvételekkel.

Ára P 8.—

SEBESFI LÁSZLÓ: Repülő hősök. A katonai repülés történetének márványlapjaira kínálkozó hősköltemények, képes kiadás.

Ára P 8.—

SVACHULAY SÁNDOR: Repülő életem. Ötven év repülőszolgálatáról írta meg könyvét a híres magyar repülőgéptervező.

Ára P 8.—

TOMOR LÁSZLÓ: Harcok az orosz égen. Az első magyar repülőszázad parancsnokának hadinaplószerű izgalmas írása, eredeti felvételekkel.

Ára P 8.—

WALTER TIBOR DR.: A repülő ember. Posztumusz írása a hős repülő főhadnagynak, aki legutolsó harctéri szolgálatából nem tért vissza többé.

Ára P 8.—

Rommel, Afrika hőse. A legendáshírű hadvezér dicsőséges csatáinak leírása, 35 érdekes felvétellel.

Ára P 3.80

ZUBOR ISTVÁN: Tamás. Komoly, léleknevelő írás a magyar ifjúság számára.

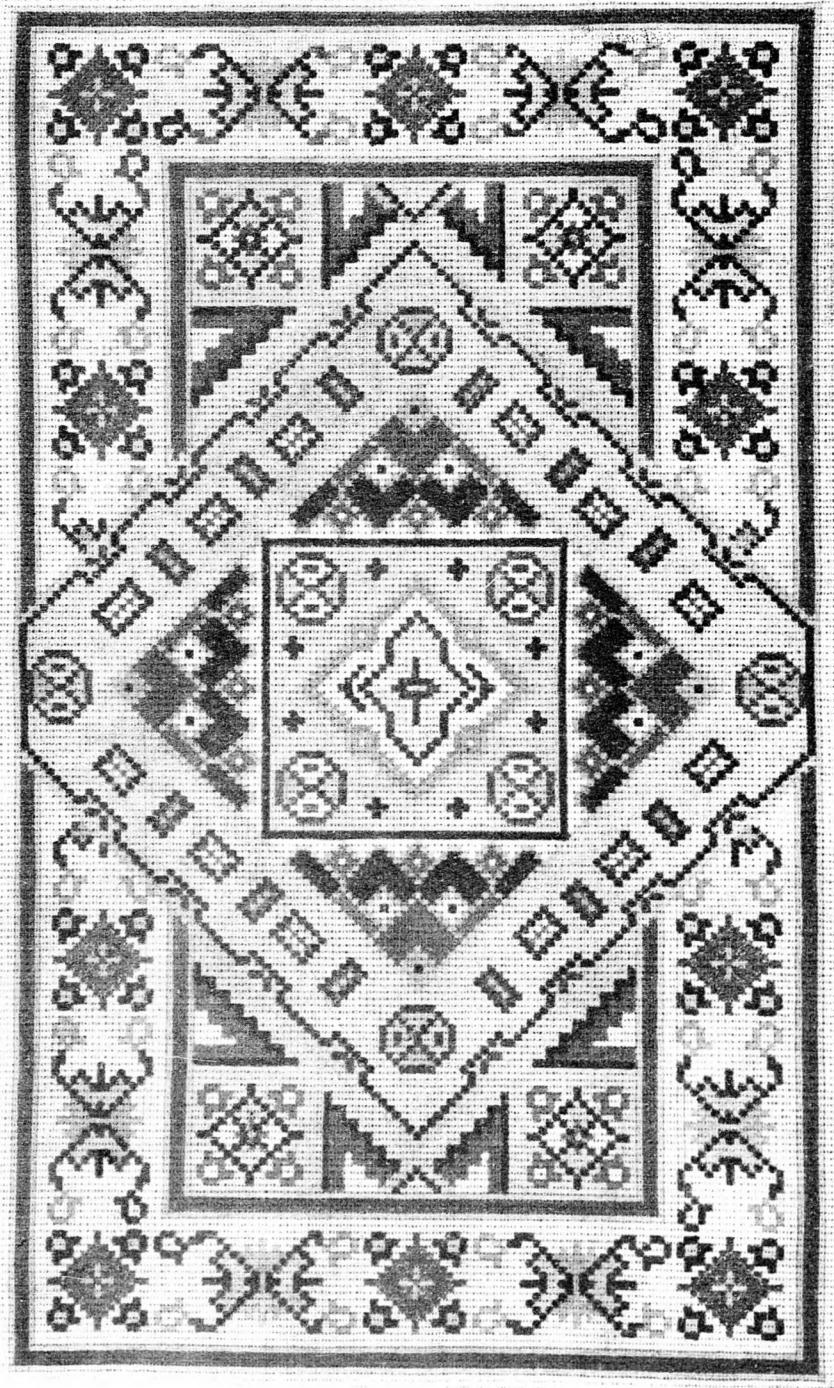
Ára P 8.—

SÉGESVÁRI IZABELLA: A Pöttöm-család. Bájos történet a Pöttöm-család világ életéről.

Ára P 9.80

Kaphatók és megtekinthetők a STADIUM KÖNYVKIADÓNÁL (VI. Rózsa-utca 111 Telefon 111-245) és minden könyvkereskedésben

MAGYAR NŐK LAPJA

KÉRSZOLTES
SZÖNYEG
60 × 100 CM
MÉRETŰ
EZ A MINTA
MINDEN
IRÁNYBAN
ISMÉTELHETŐ

ALAPSZÍNE:
DRAPP,
A MINTA
PIROS, BORDÓ,
KÉK, SÁRGA,
FÉNYZÖLD
ÉS FÉNYKÉK
SZÍNEK